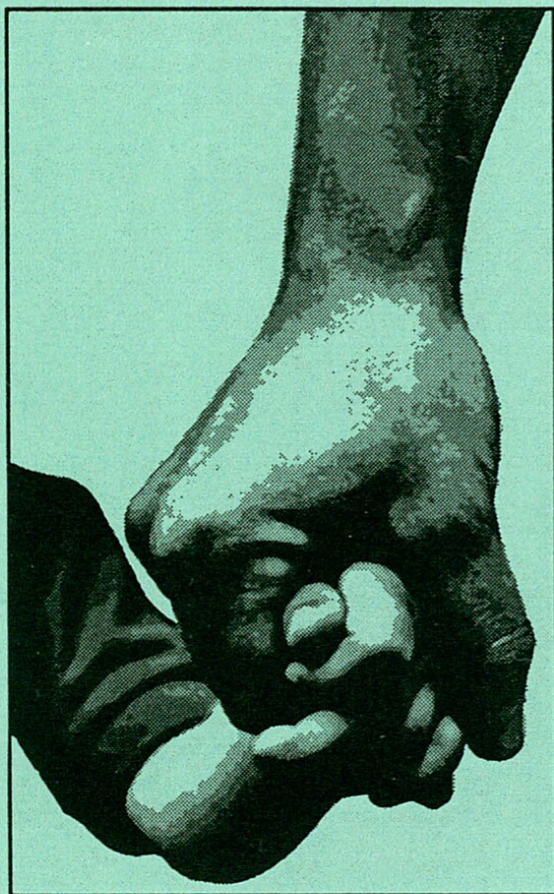

DKP/ML's 8. kongres
april 2000

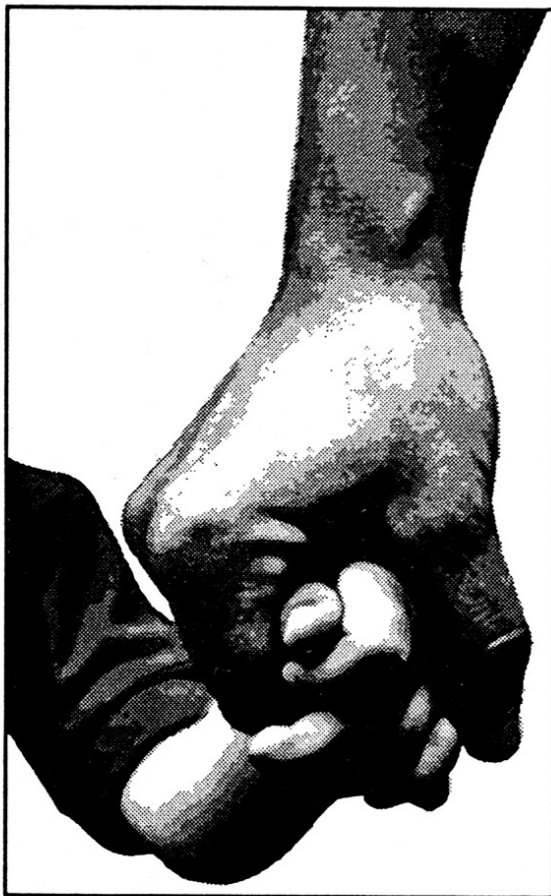

Centralkomiteens beretning

Politiske udtalelser

Forlaget Arbejderen

**DKP/ML's 8. kongres
april 2000**

Centralkomiteens beretning

Politiske udtalelser

Forlaget Arbejderen

INDLEDNING	side 5
STYRK KAMPEN MOD IMPERIALISMEN	side 7
* Krigen mod Jugoslavien – en prøve på NATO's nye koncept * I fuld fart på vej mod en europæisk forbundsstat * Styrk den internationale solidaritet	
DKP/ML OG DEN DANSKE KLASSEKAMP	side 16
* Kampen for velfærden * Socialdemokratiets krise * Kampen for en stærk fagbevægelse * PET-skandalen * Kampen mod racisme, nazisme og fremmedhad * DKP/ML og den revolutionære ungdom * Om kommunistisk samling * DKP/ML og Enhedslisten	
OM OPBYGNINGEN AF DKP/ML	side 32
* Partikampen * Nye medlemmer til partiet * Partilivet * Centralkomiteens arbejde * Skoling og uddannelse * Det teoretiske og ideologiske arbejde og partiets udgivelser * Dagbladet Arbejderen * Landskontoret, redaktionen og partiets trykkeri	
AFSLUTNING	side 42
UDTALELSER FRA DKP/ML's 8. KONGRES	side 43
- Et nej til euroen er nødvendigt. - Kommunisterne og kampen for velfærd. - Styrk partibygningen.	

Gode kammerater!

Så er det tid for vores parti at gøre status over de sidste tre års arbejde og se frem mod de mange nye opgaver og udfordringer, der ligger foran os. Det har været tre stormfulde år. Med store begivenheder i klassekampen og vigtige skridt i partiets udvikling. Det har været år, hvor arbejderklassen igen i glimt viste sin styrke, som vi så det i den store overenskomstkonflikt i 1998. Men det har også været en periode, hvor reaktionen har skærpet sin offensiv på en lang række områder. Skridt for skridt angribes arbejderklassens og den brede befolknings hævdvundne rettigheder og den nationale selvbestemmelse udhules.

Det har været en sort periode i Europas historie. NATO's illegale krig mod Jugoslavien var en smagsprøve på NATO's nye koncept, der blev vedtaget i forbindelse med organisationens 50 års-jubilæum sidste år. Konsekvensen for Danmark kender vi alle. For første gang i 150 år blev danske soldater sendt i krig mod et andet land, endog i åbenlys modstrid med folkeretten.

Den 28. september er der folkeafstemning om euro'en, som danskerne afviste, da vi sagde nej til Maastricht-traktaten i juni '92 og igen ved folkeafstemningen den 28 maj året efter, hvor de 4 forbehold netop var det sukker, der fik traktaten til at glide ned hos den unions-skeptiske danske befolkning. Nu skal vi stemme om euro'en igen. Det er en kamp mod yderligere afståelse af national selvstændighed. Det er en kamp for demokratiet. Det er en kamp, hvor der hviler et stort ansvar på kommunisterne, for at det skal lykkes, at smede den brede folkelige alliance, der igen kan bringe et NEJ i hus.

Det politiske liv i Danmark er mere end nogensinde præget af politisk konsensus. Men kommunisterne vil aldrig blive opslugt i denne store forbrødring. Så langt vores kræfter og muligheder rækker, vil vi kæmpe for arbejderklassens kort- og langsigtede mål. Vi ved, at vi kan mangedoble vores kræfter og muligheder ved at forene alle danske kommunister i et stærkt kommunistisk parti. Derfor vil denne kongres arbejde i bevidsthed om dens ansvar, også overfor resten af den kommunistiske bevægelse i Danmark.

DKP/ML kommer til sin 8. kongres med masser af erfaring, ideer og gå-på-mod. Vi har både lyst og kraft til at tage fat på de store udfordringer, som står foran vores parti og de danske kommunister som helhed. Vores mål er at give en forstærket kommunistisk impuls til de

kampe, som arbejderklassen og det danske folk står overfor ved starten af et nyt århundrede.

Den vigtigste opgave, som DKP/ML's 8. kongres vil løse, er at afslutte behandlingen af udkastet til nyt partiprogram og nye vedtægter. De udkast, som centralkomiteen har udarbejdet til denne kongres, udtrykker en konkret sammenfatning af det store politiske og ideologiske arbejde partiet har gennemført.

DKP/ML's nye partiprogram vil klart udtrykke vores kommunistiske verdenssyn og i et let tilgængeligt sprog sammenfatte partiets kort- og langsigtede målsætninger. Ligeledes er udkastet til nye vedtægter et konkret resultat af diskussioner om erfaringerne fra partiets 20 års arbejde og den kamp, der rasede i partiet omkring den 7. kongres. De fastholder på en og samme tid den demokratiske centralisme som partiets organisationsprincip og er i overensstemmelse med partiets faktiske størrelse og muligheder.

STYRK KAMPEN MOD IMPERIALISMEN

Da Berlinmuren faldt, og socialismen kollapsede i Europa, lovede de vestlige regeringschefer, at nu var freden kommet til det europæiske kontinent. Kort tid efter blev der anstiftet borgerkrig i Jugoslavien, som i de efterfølgende år blev splintret i stumper og stykker og opdelt i en række småstater under imperialismens dominans eller direkte kontrol.

NATO-landene – inklusive Danmark – afviste den historiske mulighed for at skabe nedrustning og afspænding i Europa. I stedet igangsatte de en proces med oprustning og nye krige. NATO's rolle blev nydefineret. Tilsvarende satte de vesteuropæiske stormagter fuld fart på unionsbygningen, herunder også den militære opbygning. Efter krigen mod Jugoslavien blev processen igen forstærket.

Skridt for skridt blev enhver forhindring for vestlig indtrængen i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa fjernet. Således betød aftalen om Partnerskab for Fred, at mere end 25 øst- og centraleuropæiske lande blev knyttet til NATO. Siden fulgte den direkte optagelse af Tjekkiet, Ungarn og Polen i NATO i marts 1999. Snart vil flere følge efter. Også EU er i fuld gang med at forberede sin udvidelse. Topmødet i Helsinki i december 1999 gav ikke mindre end 13 lande status som officielle ansøgere.

Den danske regering har spillet en meget negativ og aktiv rolle. Den har påtaget sig et særligt ansvar som banebryder for EU og NATO, især i de baltiske lande. Men også oprettelsen af en fælles militær styrke på 60.000 mand mellem Tyskland, Polen og Danmark er et synligt bevis på, hvordan Danmark involveres i stadig flere militære projekter i udlandet.

Imperialismen og den frie markedsökonomi er i dag den største trussel mod menneskehedens eksistens. Markedskræfternes frie spil koster i dag flere menneskeliv end alle de lokale og regionale krige til sammen. Fattigdommen breder sig som en løbeild over hele kloden, mens et lille mindretal skraber ufattelige rigdomme til sig. Samtidig er nationalstaterne kommet under voldsomt pres.

»Integration er blevet det store modeord, der dækker over de transnationale selskabers ønske om en grænseløs verden, hvor kapital, varer, tjenesteydelser og arbejdskraft frit kan strømme derhen, hvor profitten er størst.

(...) Alt dette lægger et voldsomt pres på nationalstaterne. De transnationale selskaber ser den traditionelle nationalstat og dens beføjelser som en trussel mod deres profitter. Kravet er liberalisering og deregulering, så disse selskaber kan handle uden kontrol og indblanding fra nationalstatens institutioner,« understreges det i udkastet til nyt partiprogram for DKP/ML, som centralkomiteen har fremlagt til denne kongres.¹

Den 24. marts 1999 gik NATO i krig mod Jugoslavien. Bombekrigen varede 11 uger. DKP/ML fordømte krigen og var med hvor det var muligt for at opbygge en bevægelse imod den.

Foto: Jette Jacobsen

Krigen mod Jugoslavien – en prøve på NATO's nye koncept

Med NATO's krig mod Jugoslavien i foråret 1999 blev der skrevet et nyt blodigt kapitel i Europas historie. Ligesom det tidligere var tilfældet mod Irak, gik imperialismen igen i krig under menneskerettighedernes og den nationale selvbestemmelses banner.

De selvsamme stormagter, som igennem hele dette århundrede har vendt albanerne ryggen, gjorde pludselig Kosova-albanernes sag til deres.

De selvsamme stormagter, som lukker øjnene for Israels vedholdende og brutale afvisning af palæstinenserne nationale rettigheder – og for den tyrkiske stats overgreb på kurderne – kastede hele deres mægtige militærmaskine og propagandaapparat ind i kampen mod den serbiske ledelse. De samme stormagter, som systematisk har sat undergravningen af den nationale selvbestemmelse højt på deres politiske dagsorden, fremstillede sig nu pludselig som de ypperste forsvarende af Kosova-albanernes nationale rettigheder.

Imperialismen brugte kontrollen over medierne til at bringe netop dé humanitære katastrofer ind i vores stuer, som var nødvendige for at vinde folkestemningen til egen fordel. Imperialismen brugte spørgsmålet om menneskerettigheder offensivt, som en murbrækker mod den nationale selvbestemmelse. De brugte det som argument for at sætte FN ud af spillet, da de ikke kunne manipulere med Sikkerhedsrådet. Det er hykleri og dobbeltmoral, et pragmatisk politisk afsæt, hvor man på et givet tidspunkt fastlægger den politik, som tjener ens egne interesser bedst, og i morgen mener noget helt andet.

Som kommunister er vi ikke i tvivl om imperialismens reaktionære karakter. Vi ved, at imperialismens humanitære sindelag ligger i monopolernes pengetanke. Vi ved, at imperialismens vision om menneskerettigheder er udviklet i våbenindustriens laboratorier side om side med atombomber og kemiske våben. Imperialismen handler ikke til fordel for den almindelige befolkning, i Kosova, Østtimor, Irak eller i noget som helst andet land.

NATO, IMF, Verdensbanken og andre af de redskaber, som imperialismen kontrollerer, har jungleloven som grundlov, uretten som socialpolitik, uvidenhed som uddannelsespolitik og maksimalprofit som statsreligion.

»Krigen mod Jugoslavien er en imperialistisk røverkrig. Den handler om, hvem der skal have kontrollen med det strategisk vigtige Balkan, dets ressourcer og forbindelsesveje over til de olierige områder i Asien,. Den handler om at forhindre Jugoslavien i at udvikle sig til en regional magt uden for Vestens indflydelse,« sagde forretningsudvalget i en udtalelse ved krigens start i foråret 1999.²

Fra første færd var den danske regering en aktiv medspiller. Gen-

1. Centralkomiteens udkast til nyt partiprogram

2. Udtalelse fra forretningsudvalget, 10.april 1999

nem sin støtte til det nye NATO- koncept og den aktive deltagelse i NATO's krig mod Jugoslavien viste regeringen, at fodnoternes tid i NATO er forbi. Danmark er blevet en høg i international politik.

Den seneste række af forsvarsforlig har skabt rammerne for en storstilet omlægning af det danske militær. Det har ikke længere som hovedopgave at forsvare Danmarks grænser. Det opbygges nu med Den Danske Internationale Brigade (DIB) som rygraden, klar til at blive sendt i aktion hvor som helst på kloden, det måtte blive besluttet.

DKP/ML var fra krigens start med til at opbygge en fredsbevægelse i Danmark. Vi ønskede at opbygge en bred og slagkraftig bevægelse, som rettede brodden imod NATO's krig og imod dansk krigsdeltagelse.

Som parti udarbejdede vi en omfattende propaganda, først og fremmest gennem Dagbladet Arbejderen, men også gennem løbesedler og plakater. Vi kæmpede for at afsløre imperialismens påtagne humanisme og afsløre dens virkelige hensigter. Vi fordømte NATO's krænkelse af international ret. Vi dokumenterede NATO's systematiske bombardementer af Jugoslaviens civilbefolkning i strid med Genevekonventionen.

Vi rettede skytset mod vores egen regering, der sendte danske soldater i krig langt væk fra Danmarks grænser i en strid, hvor våben kun gjorde ondt værre. Vi rejste kravet om, at alle regeringerne i NATO-landene – herunder Poul Nyrup Rasmussen og hans krigsminister – blev stillet for en international domstol, anklaget for krigsforbrydelser.

Som parti rejste vi hele vejen igennem det humanitære spørgsmål i dette lys. Vi understregede den simple logik, at den største humanitære indsats, vi som danskere kunne yde til alle Jugoslaviens folk, var at få sat en stopper for krigen. Naturligvis fordømte DKP/ML enhver krænkelse, som den serbiske hær eller serbiske militser begik mod den albanske befolkning og ikke mindst den umenneskelige etniske udrensning, der fandt sted. Men vi betragtede aldrig NATO's propaganda som et sandhedsvidne.

Vi forudså den humanitære katastrofe, der indtraf, da NATO-styrkerne rykkede ind og gav lejesoldaterne i UCK fri hænder overfor den serbiske civilbefolkning i Kosova. I en politisk udtalelse understregede forretningsudvalget:

»Der bliver ingen demokratisk løsning for Kosova, så længe provinsen er besat af NATO. (...) Folkene på Balkan er krigens store tabere.«³

Krigen afslørede, at den imperialistiske propaganda øvede sin påvirkning både ind i venstrefløjens og fredsbevægelsens rækker. Der-

for udviklede der sig en stor offentlig polemik og en strid i *Fællesinitiativet mod NATO's krig* i København. En række repræsentanter for Enhedslisten misbrugte initiativets flade struktur til at rejse endeløse grundlagsdiskussioner i stedet for at udvikle fredsbevægelsens initiativer mod NATO's krig.

I årtier var det god tone på den danske venstrefløj at afvise danske soldaters udstationering i udlandet, såvel med som uden FN-mandat. Allerede inden NATO startede sine bombetogter, var både Keld Albrechtsen og Søren Søndergaard fra Enhedslisten på retræte på dette spørgsmål:

»Der kan være helt ekstreme situationer hvor nødretten må råde og hvor det kan være nødvendigt at skabe sikre zoner for flygtninge og beskytte nødhjælpstransporter. Det er situationer hvor det handler om at forhindre folkemord eller omfattende massakrer. (...) Enhver situation må vurderes konkret,«, skrev de to i februar sidste år.⁴

Med afsæt i denne holdning endte Enhedslistens folketingsgruppe med at stille forslag i Folketinget om at udstationere danske soldater og politifolk i Jugoslavien, til fredsbevarende, humanitære og demokratiopbyggende aktioner i regi af FN, OSCE eller Europarådet. Man gjorde dette, på trods af at Danmark netop havde deltaget aktivt i NATO's krig, og at den jugoslaviske befolkning derfor uundgåeligt ville opfatte danske styrker – med eller uden blå hjelme – som aggressor, krigsmager og en krænker af international ret. Samtidig undlod Enhedslisten at stille forslag om at betale krigserstatning til Serbien med den begrundelse, at man var imod styret i Beograd. Det er en farlig kurs, Enhedslisten er begyndt at bevæge sig ud af på dette spørgsmål. Man kan ikke lave politik med følelser eller på grundlag af, hvad CNN viser på skærmen.

3. Udtalelse fra forretningsudvalget, 12.juni 1999

4. Udtalelse fra Søren Søndergaard og Kjeld Albrechtsen, 17.februar 1999

Den 28. maj 1998 var der folkeafstemning om Amsterdam-traktaten. Endnu engang var danskerne delt, denne gang med en lille overvægt af ja-sigere. Plakaterne her stammer fra LO's kampagne for et ja.

I fuld fart på vej mod en europæisk forbundsstat

I Europa satte krigen for alvor fart i opbygningen af EU's overstatslige organer frem mod en egentlig forbundsstat. Den nye chef for EU-kommissionen Romano Prodi erklærede ganske åbent, at EU må udvikle sit eget forsvar og en EU-hær for at trække sig ud af USA's skygge. På topmødet i Köln i juni 1999 og ikke mindst i Helsinki i december samme år blev planen om at oprette en fælles europæisk styrke på 50.000-60.000 mand udkrystalliseret. Planen er, at den skal have alt nødvendigt udstyr, operationsledelse og efterretningskapacitet tilknyttet, så den kan operere både til lands, til vands og i luften fra år 2003. Alligevel påstår både regeringen og den borgerlige opposition, at der ikke er tale om en EU-hær.

Topmødet i Helsinki igangsatte også en proces frem mod en ny regeringskonference og en ny traktat, der skal vedtages, inden de mange nye ansøgerlande lukkes ind. De store medlemslande vil tiltage sig mere magt i EU's institutioner på de små landes bekostning, samtidig med at vetoretten yderligere forventes udhulet.

Helt tilbage fra *Kul- og Stålunionen* er EU's historie brolagt med Union. I Amsterdam-traktaten står det direkte, at »denne traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union«. Nu er processen udviklet så langt, at den politiske union – forbundsstaten – står for døren.

Den tidligere EU-kommissionsformand Jacques Delors erkender, at »indførelsen af euroen skal være kronen på den økonomiske integration og affyringsrampen for en politisk union«.⁵

Den økonomisk-monetære union, ØMU'en, er først og fremmest et politisk projekt. Det er simpelthen umuligt at forestille sig en fælles europæisk valuta, hvis der ikke er de nødvendige overnationale instrumenter til at styre den økonomiske politik. Det udtrykte forretningsudvalget meget klart i en politisk udtalelse sidste år:

»Hvis Danmark træder ind i euroen, vil det få endnu mere vidtrækkende konsekvenser end vor indtræden i EF i 1972:

En fælles mønt vil automatisk føre en egentlig statsdannelse med sig. Euroen kan ikke overleve uden etablering af en fælles politisk regering, fælles skatteopkrævning, fælles budgetter for finans- og socialpolitik osv. Danmark får politisk og økonomisk råderum som et amt i EU-staten.«⁶

I de senere år har regeringen gentagne gange sagt, at der først ville komme en folkeafstemning om euro'en, når regeringen var sikker på at resultatet ville blive et JA. Men udskrivelsen af en folkeafstemning til den 28. september skete ikke, fordi unionstilhængerne står i en styrkeposition. Usikkerheden breder sig i deres rækker. De frygter, at den nye EU-traktat, der ventes vedtaget på EU-topmødet i Nice til december, vil kunne forpurre en dansk tilslutning til euro'en, hvis dens indhold bliver almindeligt kendt i befolkningen inden en folkeafstemning. Det er baggrunden for Poul Nyrup Rasmussens hastværk.

Erfaringerne fra '92 viser tydeligt, at hvis det lykkes at forene den folkelige unionsmodstand i hele sin bredde og sikre at euro'en politiske konsekvenser bliver valgkampens hovedtema, så er der ikke støtte hos et flertal af befolkningen til endnu et gigantisk skridt mod Unionen. Derfor lyder der fra denne kongres en appel om at tage udfordringen op og kaste sig ind i valgkampen og støtte euro-nejkampagnen. En nøgtern vurdering siger os, at det absolut er muligt at gentage succesen fra '92.

Folkeafstemningen om Danmarks tilslutning til euro'en den 28. september bliver én af efterkrigstidens vigtigste. I hele perioden frem til afstemningen vil der blive spenderet i millioner af kroner i noget der allerede nu tegner til en politisk beskidt affære – båret af trusler, løgne, løftebrud og fortielser. Euro'en og EU's Politiske Union er et utilsløret angreb på de demokratiske landvindinger, som først og fremmest arbej-

5. Pjecen »Nej i maj«, Forlaget Arbejderen 1997

6. Udtalelse fra forretningsudvalget, 9.januar 1999

derklassen har kæmpet for igennem generationer. Og planerne er et anslag mod fagbevægelsens overenskomster og forhandlingsret.⁷

Hvis Danmark tiltræder euro'en, vil det få direkte konsekvenser for forholdene på arbejdsmarkedet. Euro'en vil betyde etablering af fælles EU-overenskomster og fælles arbejdsmarkedspolitik. Den er en bombe under det danske kollektive overenskomstsystem. Kommunisterne siger nej til euro'en, fordi den vil trække et spor af arbejdsløshed, ulighed, lønpres og fattigdom gennem Europa.

Vi har også påpeget, at euroen undergraver det parlamentariske demokrati. En tilslutning til euroen vil betyde, at den økonomiske politik – og det vil sige hvordan beskæftigelse, velfærd og social tryghed skal prioriteres – ikke længere vil blive fastlagt af valgte politikere. I Euroland styres den økonomiske politik af Den Europæiske Centralbank. Dens ledelse er udpeget. Resultatet bliver en form for kapitalistisk kommando-økonomi, hvor der vil blive set stort på nationale interesser.

DKP/ML har i hele kongresperioden fastholdt sin støtte til Folkebevægelsen mod EU, som samler de konsekvente unionsmodstandere. Både partiet og Dagbladet Arbejderen ydede en stor indsats for Folkebevægelsens liste N ved EU-parlamentsvalget, ligesom Karina Rohr Sørensen fra partiet, der opstillede på liste N, gennemførte en god kampagne. DKP/ML støtter ligeledes den positive udvikling, hvor unionsmodstandere og folkelige bevægelser samarbejder imod unionsopbygningen på tværs af landegrænserne. Men det er nødvendigt hele tiden at udvikle alliancepolitikken for at udløse hele den brede folkelige unionsmodstand og skepsis, der er dybt rodfæstet i den danske befolkning. Derfor støtter DKP/ML den bredt anlagte kampagne mod euroen, som blev startet på initiativ af Folkebevægelsen sidste år med henblik på at samle og udløse euromodstanden i hele sin bredde.

Styrk den internationale solidaritet

Internationalismen er et af kommunisternes kendetegn. I kongresperioden har partiet brugt relativt mange ressourcer på det internationale arbejde, først og fremmest for at styrke samarbejdet med andre kommunistiske kræfter i Europa. Ligeledes har vi arbejdet aktivt for at styrke solidariteten med Cuba og Nordkorea, der stadig holder stand overfor imperialismens blokader og undergravningsforsøg.

Det nordiske samarbejde har blandt andet udmøntet sig i samarbej-

de mellem de kommunistiske partiers presse til gensidig fordel og inspiration. Regelmæssige møder og kontakt mellem partierne kan med fordel videreudvikles, også for at give impuls til styrkelsen af EU-modstanden i vores lande.

DKP/ML har i kongresperioden holdt møder og etableret kontakt med en lang række kommunistiske partier på tværs af de traditionelle skel, der i årtier prægede den kommunistiske bevægelse. DKP/ML har arbejdet for at uddybe især det europæiske samarbejde mellem alle erklærede kommunistiske partier.

DKP/ML går ind for såvel tosidede som flersidede møder mellem de kommunistiske partier, hvor der udveksles synspunkter og erfaringer og træffes beslutninger om fælles kampagner og initiativer. DKP/ML er i den nuværende situation i den internationale kommunistiske bevægelse principielt imod alle former for initiativer, som tager sigte på at udelukke andre kommunistiske kræfter.

Selv om DKP/ML således går ind for et øget – og også forpligtende – samarbejde og koordinering mellem de kommunistiske partier i de forskellige lande, er det partiets opfattelse, at dannelsen af en ny kommunistisk Internationale a la Komintern ikke vil virke befordrende for styrkelsen af den internationale kommunistiske bevægelse. En sådan proces må frem for alt ske gennem udviklingen af stærke og ægte kommunistiske enhedspartier i de enkelte lande, sådan som det også er partiets erklærede mål i Danmark.

DKP/ML OG DEN DANSKE KLASSEKAMP

Det danske samfund har aldrig været rigere end det er i dag. Bruttonationalproduktet vokser år for år. Kapitalen har aldrig haft større profitter end i disse år. Aktiekurserne har igen og igen nået nye rekorder. Alene i 1999 steg værdien af aktierne i de 20 største danske børsnoterede virksomheder med 68 milliarder kroner. Værdien af de samlede stigninger på aktiekurserne i 1999 oversteg 175 milliarder kroner. Sølle 10 procent af befolkningen ejer 80 procent af den samlede private formue. Der er ingen nød på samfundets top.

Rigdommene har aldrig været mere ulige fordelt. En FN-undersøgelse anslår, at 7,5 procent af danskerne lever under fattigdomsgrænsen. Center for Alternativ Samfundsanalyse (CASA) sætter tallet så højt som 13,5 procent. I dette tal skjuler sig blandt andet mange af de 58. 000 børnefamilier, som regeringen påstår at have gjort så meget for.

100.000 voksne danskere har under 1300 kroner om måneden til mad og alle basale fornødenheder. Fattigdommen har for alvor bidt sig fast under den socialdemokratiske regering, der har gennemført en bred vifte af nedskæringer, som Schlüter -regeringen slet ikke turde drømme om.

Kampen for velfærden

Privatisering, udlicitering og brugerbetaling er blevet de store modeord i EU og Danmark. Bag disse fænomener ligger kapitalens almene krise, ikke mindst profitratens faldende tendens og storkapitalens behov for at finde nye og lukrative investeringsobjekter for at modvirke denne tendens.

Privatisering, udlicitering og brugerbetaling var engang et monopol hos de borgerlige partier, men nu har den politiske konsensus også bredt sig til dette område. Socialdemokratiet har overtaget de borgerlige partiers liberale afsæt og har stillet sig i spidsen for en EU-harmonisering, der kan mærkes på alle samfundets områder. I det omfang den socialdemokratiske ledelse overhovedet har udvist social ansvarlighed og indignation, er den forsvundet som dug for solen, præcis som de røde faner forsvandt fra LO's kongresser.

Regeringen forsøger at sløre kendsgerningerne om sin asociale poli-

tik. Den taler således om at give borgerne øget valgfrihed som begrundelse for at øge privatiseringen og udliciteringen. Men valgfriheden kan kun udvides for befolkningens flertal ved at udbygge den offentlige sektor. Privatisering og udlicitering derimod vil i sidste ende betyde, at valgfriheden kommer til at ligge i tegnebogen. Hovedproblemet ligger et helt andet sted, ikke i mangel på valgfrihed, men i mangel på en tilstrækkelig offentlig service overfor befolkningen. I mange kommuner er socialdemokratiske borgmestre nu i fuld gang med at lægge blandt andet den personlige pleje og andre såkaldt bløde områder ud til det private – i direkte modstrid med deres eget partiprogram og med fuld opbakning fra partiets ledelse.

På grund af det økonomiske opsving og de mange sociale nedskæringer, har der i årevis været milliardoverskud på statens finanser. Alligevel har et flertal i Folketinget igen og igen vedtaget finanslove efter EU-modellen, hvor nedbringelse af statens gæld vejer tungere end befolkningens levevilkår, eller som det hed i en udtalelse fra centralkomiteen om finansloven for 1999:

»Finansloven bygger på EU's ide om, at staten skal begrænse sine aktiviteter gennem nedskæringer og besparelser, der rammer de små i samfundet.«⁸

Tidligere var der således noget, der hed formueskat i Danmark. Den betød, at 75.000 rige danskere årligt betalte 1,8 milliarder kroner i formueskat, indtil regeringen sammen med Den Konservative Folkeparti skrottede denne skat helt med virkning fra 1. januar 1997. For disse penge kunne man i stedet hæve folkepensionen med omkring 2000 kroner om året.

Tilsvarende med erhvervsbeskatningen. Mens regeringen hyler og skriger om, at det på grund af pengemangel er nødvendigt at skære ned, er erhvervsbeskatningen i løbet af de sidste ti år sænket fra 50 procent i 1990 til nu 32 procent. Det erklærede mål er at nå helt ned på 26 procent. Det koster 15-20 milliarder kroner om året i tabte indtægter i statskassen. For disse penge kunne hele velfærdsområdet have fået et mærkbart løft.

8. Udtalelse fra centralkomiteen, 23.august 1998

Brugerbetaling og især de såkaldt grønne afgifter er blevet indført som ekstraskatter, der har en asocial karakter, fordi alle betaler lige meget. Indtægterne fra de grønne afgifter vokser meget hurtigt i disse år. De har for længst oversteget indtægterne fra selskabsskatten. Arbejdsmarkedsbidraget er tilsvarende større end indtægterne fra personskatterne. Det er en absurd afspejling af, hvor meget et solidarisk afsæt på hele dette område er afviklet og erstattet af den liberale parole: *Klar dig selv!*

Som led i EU-harmoniseringen af den offentlige sektor er en lang række offentlige virksomheder blevet solgt eller er ved at blive det. Fra listen kan nævnes GiroBank, Københavns Lufthavn, Scandlines og ikke mindst Tele Danmark. Forude ligger planer om at privatisere DSB Gods, Post Danmark og elsektoren. I kommuner og amter er der tilsvarende givet grønt lys for salg eller udlicitering af alt fra skoler til børnehaver og plejehjem.

På mange områder er det selve kerneområderne i velfærden, som nu sælges eller udliciteres. Det er også vigtige brikker i Danmarks fortsatte eksistens som en selvstændig nation, der undergraves, når vigtige sektorer lægges ud på det fri marked eller sælges til store udenlandske investorer. Kommunisterne kæmper for at opbygge et samfund baseret på solidaritet, på fælles minimumsrettigheder til alle uanset indkomst og økonomisk formåen i øvrigt. Vi er principielt imod privatisering og udlicitering. Vi går ind for en større offentlig sektor.

Det er naturligvis ikke administrationen og bureaukratiet, der skal vokse. Vi ønsker en offentlig sektor, der sikrer befolkningen reel medindflydelse, medbestemmelse og valgfrihed. Vi går også ind for betydelige nationaliseringer, ikke alene af Nordsøolien, men også af bankverdenen og de øvrige økonomiske nøglesektorer, uden at vi i øvrigt af den grund har illusioner om statens grundlæggende klassekarakter. I bund og grund er kampen om velfærden et spørgsmål om, hvordan Danmark skal udvikle sig.

I kongresperioden har DKP/ML brugt megen tid på at arbejde med at udvikle en kommunistisk politik på hele velfærdsområdet. Det har tydeligt afspejlet sig i Dagbladet Arbejderens dækning af hele dette vigtige område. Vi har lagt et godt grundlag for det videre arbejde. Det kan blandt andet indebære udarbejdelsen af et egentligt program på dette område, hvor vi giver kommunisternes bud på den offentlige sektors udvikling med henblik på at give ny impuls til velfærdskampen.

Socialdemokratiets krise

Den socialdemokratiske regering fortsatte ved regeringsmagten efter valget i marts 1998, fordi den i valgkampen sagde, at Venstre ville forringe dagpenge, efterløn og boligstøtte og gennemføre fyringer i den offentlige sektor. Næppe var valget overstået, før Socialdemokratiet gik videre med netop den politik, partiet havde advaret vælgerne imod.

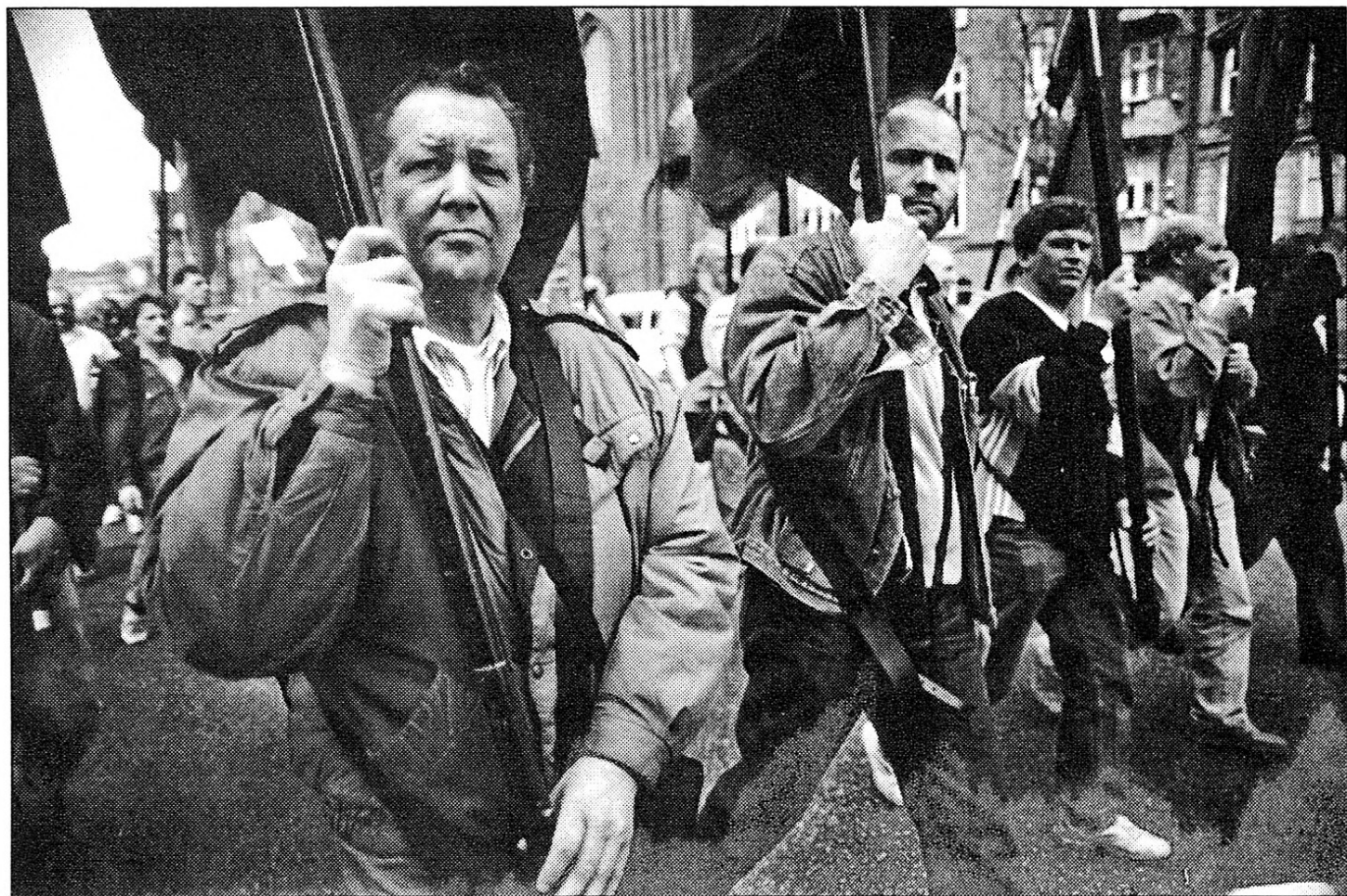
Valgnederlaget fældede Uffe Ellemann og den konservative ledelse var i dyb indre splid. Alligevel lykkedes det hurtigt den socialdemokratiske ledelse at sætte både denne gunstige situation og den folkelige opbakning over styr.

Socialdemokratiets krise er kulminationen på en proces, der for alvor startede med Danmarks indtræden i EF i 1972, som spaltede partiet fra top til bund. Ved at stille sig i spidsen for integrationen i EU og gennemførelsen af den nyliberale politik er alle partiets grundlæggende modsætninger blevet skærpet igen og igen. Det er i øvrigt ikke et særligt dansk fænomen. Det er en proces, som udvikler sig i socialdemokratierne over hele EU. Stadig flere af disse partier definerer ikke længere sig selv som arbejderpartier, men som partier på den politiske midte.

Vi glemmer ikke, at Socialdemokratiet så sent som i 1986 kaldte EU's indre Marked for »kapitalens tumbleplads«. I dag påstår Poul Nyrup Rasmussen, at den selvsamme tumbleplads er garantien for arbejderklassens faglige rettigheder og velfærd i det hele taget.

Op til overenskomstforhandlingernes start i 1998 og -99 stod regeringen skulder ved skulder med topforhandlerne fra Dansk Industri. Den afviste både kravene om en ekstra ferieuge og højere løn – på trods af arbejdsgivernes rekordprofitter. Da overenskomsten faldt med et brag i 1998, og storkonflikten var en realitet, kom regeringen endnu engang arbejdsgiverne til undsætning med et politisk indgreb. Også ved overenskomstforhandlingerne i år insisterede regeringen på, at arbejderklassen skulle holde igen med sine krav.

Socialdemokratiet er på konfrontationskurs med sine egne kernevælgere. Vi så det markant, da regeringen angreb efterlønnen og vedtog arbejdsmarkedsreformens tredje fase. Kritikken har været massiv, især fra de ufaglærte arbejdere og deres fagforeninger.

Ved urafstemningen i april 1998 faldt overenskomstforliget med et brag. Det udløste storkonflikt.

Foto: Brian Berg

Kampen for en stærk fagbevægelse

I denne turbulente situation, hvor reaktionen er i offensiven, er det af den største betydning at styrke kampen på arbejdspladserne og genopbygge fagforeningernes kampkraft. Der er taget flere gode konkrete initiativer, først og fremmest med henblik på at styrke den konkrete aktionsenhed på arbejdspladserne og mellem de aktive tillidsfolk.

DKP/ML har deltaget aktivt i disse initiativer, som vi prioriterer højt. For at understøtte udviklingen har centralkomiteen også udsendt et forslag til grundlag for faglig aktionsenhed. Det understreger, at den aktive del af fagbevægelsen må forsvare den faglige handle- og aktionsfrihed og påpeger, at selve den fri aftaleret udgør et fundament i kampen for velfærdssamfundet.

DKP/ML har mange gange rettet en skarp kritik af LO-toppen, der spiller arbejdsgivernes spil. Ved overenskomstforhandlingerne opfordrer den arbejderklassen til at udvise tilbageholdenhed. På LO- kon-

gresser i efteråret 1999 forsøgte topledelsen at åbne en ladeport for udlicitering og privatisering af den offentlige sektor.

Det er ikke arbejderklassens interesser, der bekymrer LO-toppen. Den bruger i stedet mange kræfter på at kæmpe for LO's overlevelse for som partner med regeringen og arbejdsgiverne at indgå en såkaldt social kontrakt.

Kommunisterne ønsker en anden udvikling. Vi ser fagforeningerne som arbejderklassens vigtigste masseorganisationer. Hvis fagbevægelsen er handlingslammet og splittet, kan arbejderklassen ikke forsvare sine rettigheder eller tilkæmpe sig nye resultater.

»Fagbevægelsens politiske indflydelse skabes gennem stærk organisering, ved at rejse kampen for bedre løn og arbejdsvilkår på arbejdspladserne, ved at værne om og udbygge de kollektive overenskomster,« hedder det i centralkomiteens udtalelse fra juni 1999.⁹

Kommunisterne forsvarer en enhedsfagbevægelse på et aktivt og demokratisk grundlag. Vi ved, at den faglige aktionsenhed skabes i kampen for at forbedre overenskomsterne og ved at organisere nye medlemmer og klubber på arbejdspladserne på tværs af politisk og ideologisk ståsted.

Ved urafstemningen i april 1998 faldt overenskomstforliget med et brag. Det kom som et chok for både arbejdsgiverne, LO-toppen og de borgerlige medier og afspejler deres manglende føling med stemningen i arbejderklassen.

Afstemningsresultatet udløste som bekendt en storkonflikt, hvor en ny generation af fagligt aktive og tillidsfolk over hele landet høstede værdifulde erfaringer. Konflikten viste i øvrigt meget klart, at samfundet slet ikke kan fungere uden den arbejderklasse, hvis berettigede krav man nægter at imødekomme.

Næppe var arbejdsgiverne begyndt at mærke konsekvenserne af konflikten, før regeringen igen kom dem til undsætning med et regeringsindgreb, der endnu engang trådte den fri forhandlings- og aktionsret under fode.

Ved overenskomstforhandlingerne i år stod erfaringerne fra 1998 stadig frisk i erindringen. Der var i brede dele af arbejderklassen en

9. *»Faglig aktionsenhed – vejen til en stærk fagbevægelse«*, Forlaget Arbejderen, juni 1999

vilje til at gå i kamp for den 6. ferieuge og markante lønstigninger. DKP/ML støttede bestræbelserne på at opbygge en bred landsdækkende OK- bevægelse. Vi tilsluttede os kravene fra OK- konferencen i Århus i januar i år, som blandt andet rejste kravet om en 6. ferieuge, 100 kroner som mindsteløn og en lønstigning til lærlinge på 12 kroner i timen.

Som bekendt var det kun en brøkdel af disse krav, der blev indfriet. Godt nok fik vi fem feriefridage og højere sygeløn, men prisen var alt for høj. Især for de lavtlønnede områder inden for normallønsområdet betyder de alt for små lønstigninger, at OK 2000 endte med at blive et forhandlet reallønsskud. Derfor vil vi komme til at opleve en større lønspredning. Også normalarbejdsdagen er med denne overenskomst sat under et hårdt pres.

»Forligene er hverken historiske eller solidariske. Bag mindre indrømmelser får arbejdsgiverne stoppet lønnen og svækket vores normalarbejdsdag. Sammen med arbejdsgiverne har fagbevægelsens hovedforhandlere været ude med de store overskrifter. De kalder forligene et historisk gennembrud for den 6 ferie uge. De fortæller ikke medlemmerne, hvad denne ferieuge har kostet, og hvilke omkostninger den har for medlemmerne. Fagbevægelsens hovedforhandlere optræder utroværdigt. Fagbevægelsens medlemmer viste sin styrke under overenskomstkampen i 1998. Fagbevægelsens ledelse valgte ikke at bruge medlemmernes styrke. De har med forligene skadet solidariteten og fagbevægelsens kampkraft,« sagde centralkomiteen i en udtalelse, som opfordrede fagbevægelsens medlemmer til at stemme nej ved urafstemningen i marts i år.¹⁰

10. Udtalelse fra centralkomiteen, 13.februar 2000

Da PET-skandalen begyndte at rulle i marts 1998, var DKP/ML med til at danne den bredt sammensatte PET-komite. Her er der pressemøde med Preben Wilhjem, Lasse Budtz og Bjørn Elmquist fra komiteen.

Foto: Christina

PET-skandalen

Skandalen om Politiets Efterretningstjeneste (PET) er så omfattende, at der tegner sig et billede af en af de største politiske skandaler i efterkrigstiden. Dens hovedpersoner er stribevis af regeringschefer og ministre, politichefer og chefer i PET. Under den kolde krig tog de alle midler i brug mod kommunisterne og den aktive del af fagbevægelsen. Men de gik videre end det. De overvågede og registrerede i tusindvis af mennesker langt ind i de borgerlige partier og Socialdemokratiet, hvis de tillod sig at afvige fra en blind støtte til NATO og senere også til EU.

PET-skandalen har bragt en lang række afsløringer for dagens lys, men lad os understrege, at vi formodentlig kun har set toppen af isbjerget. Vi har kun set glimt af den borgerlige stats virkelige klassekarakter, som på lignende måde har udfoldet sig mod arbejderbevægelsen siden dens spæde start. Der går en lige linie fra fængslingen af Louis Pio og kommunistforbuddet under Anden Verdenskrig over infiltrationen af folkestrejkerne i 1985 til politivold, terrorfængslin-

ger, provokatører og hundebid under Ri-Bus-konflikten. Og svineriet fortsætter den dag i dag.

Skandalen om de danske efterretningstjenester omfatter også det socialdemokratiske AIC, der for fagforeningernes penge blev brugt som et politisk redskab for Socialdemokratiets kamp mod kommunisterne på arbejdspladserne og i fagbevægelsen. Også AIC arbejdede tæt sammen med blandt andet CIA og udleverede store mængder af oplysninger om kommunisterne og andre danske statsborgere til udenlandske efterretningstjenester. Toppen af Socialdemokratiet og LO har endnu den dag i dag holdt sandheden om Danmarkshistoriens største stikkervirksomhed skjult i de lukkede arkiver.

Det skal huskes, at magthaverne udleverede mikrofilm med titusinder af danskeres sagsmapper til den danske ambassade i USA, samtidig med at den daværende regering i 1968 fra Folketingets talerstol lovede befolkningen, at arkiverne var destrueret. Vi var tiltænkt samme skæbne som kommunisterne og venstrefløjen fik i Chile, i tilfælde af den herskende klasse for alvor følte sine interesser truet.

Presset på justitsminister Frank Jensen tvang i 1998 regeringen til at offentliggøre en række hidtil hemmeligholdte instrukser om PET's arbejde. De afslørede blandt andet, at Schlüter-regeringen i 1983 gav PET ordre til at overvåge dens politiske modstandere.

»PET erkender, at man i 16 år har spioneret mod DKP/ML. Nu kræver vi kort og godt, at man rejser en sag, eller at man udleverer vores mapper fra PET's arkiver og sletter de registre, der findes over partiet og dets medlemmer«, sagde partiet som reaktion på skandalen.¹¹

Poul Nyrup Rasmussen lovede under valgkampen i 1998, at alle stenene ville blive vendt i PET-skandalen. Derfor skrev DKP/ML's centralkomite et brev til PET og krævede svar på en række helt konkrete spørgsmål for at afdække omfanget af efterretningstjenestens overvågning af partiet. Først nægtede PET at svare. Så lagde justitsministeren sagen i syltekrukke.

Efter snart to års venten har DKP/ML stadig ikke fået svar på et eneste af de 15 spørgsmål, vi stillede. Det skyldes naturligvis, at rege-

11. *»Sandheden om PET skal frem«, kommentar i Dagbladet Arbejderen af Jørgen Petersen, 4.april 1998*

ringen løb fra sine løfter. Den valgte at dæmme skandalen ind. Den afviste en bredt sammensat undersøgelseskommission efter norsk model. Det eneste, der er kommet i brug fra den norske undersøgelsesmodel, er de hermetisk lukkede døre. De borgerlige medier og politikere gik til modangreb. I stedet for at klarlægge den skandale, der var foregået i Danmark, begyndte man – i et forsøg på at sætte venstrefløjen og kommunisternes under pres – udadtil at fokusere på der, der kaldes Stasi -agenters arbejde i Danmark.

»Det er på tide, at vi bryder tabuet om, hvorvidt venstrefløjens aktiviteter, herunder også fredsbevægelsens, ikke reelt overskred grænsen til femtekolonnevirksomhed,« skrev Jyllands-Posten eksempelvis i en leder. Kritik af NATO. Kritik af atomvåben, oprustning og fremmede baser i Danmark. Dét lå altså på grænsen af landsforræderi, mener avisens lederskribent. I øvrigt helt på linie med PET-registrenes bagmænd. Da PET skandalen begyndte at rulle i begyndelsen af marts 1998, var DKP/ML medinitiativtager til at danne den bredt politisk sammensatte *PET-komiteen*, som hele vejen igennem forløbet har spillet en vigtig rolle, både i medierne og i koordineringen af de mange aktiviteter, der er foregået for at få denne skandale belyst. PET-komiteen fortsætter sit arbejde. Hvis ikke undersøgelseskommissionens arbejde ender med et tilfredsstillende resultat, er en retssag mod den danske stat stadig en aktuel mulighed.

Kampen mod racisme, nazisme og fremmedhad

I kongresperioden er fremmedhadet og racismen igen kommet højt på den politiske dagsorden. Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti har stillet sig i spidsen for den mest hadefulde kampagne i efterkrigstiden. Men regeringens såkaldte integrationsydelse og den yderste højrefløjs hetz mod især muslimer er to sider af samme sag.

Skridt for skridt er grænserne i både form og indhold blevet rykket mod højre med aktiv støtte fra både store dele af medieverdenen og en række socialdemokratiske borgmestre. Fra Folketingets talerstol har man truet med at smide flygtninge ud over deres hjemland og fratage mennesker rettigheder, de er sikret ifølge internationale konventioner, som Danmark har tilsluttet sig. På bundlinjen afspejler hele den fremmedfjendske kampagne et menneskesyn, hvis historiske rødder fører tilbage til apartheid og nazisternes racepolitik.

DKP/ML har i årevis peget på, at der er problemer med integratio-

nen af både første- og anden-generationsdanskere. Vi har understreget, at en central metode i integrationen er at åbne arbejdsmarkedet og uddannelsessystemet for de nye danskere, undgå enhver form for ghettodannelse i boligkvartererne og forskelsbehandling på grund af race og religion.

I de seneste år er nazisterne igen blevet synlige i det politiske billede. Det er en afspejling af forråelsen og forrådnelsen af selve det kapitalistiske system. I dag udnytter nazisterne en utrolig liberal dansk lovgivning, og at dele af de borgerlige medier igen og igen optræder som mikrofonholdere eller lægger spalteplads til nazisterne. Fra nazisternes politiske miljøer spreder der sig et netværk af had, vold og kriminalitet. Ikke alene i Danmark, men i alle lande hvor der foregår organiseret nazistisk virksomhed. Der er for eksempel et tæt samarbejde mellem de svenske og danske nazister. De er forenet om racisme og fremmedhad og en ekstrem voldsdyrkelse, som man gennem årene har fået mange smagsprøver på på begge sider af Øresund. Sidste år var der en voldsom optrapning af de svenske nazisters terror, men det kunne lige så godt være sket i Danmark!

Antinazister fra det faglige miljø i København ville med en lynaktion den 21. december sidste år vælte plankeværket om naziborgen i Greve. Men motorsavene havde kun arbejdet nogle få minutter, da de danske nazisters fører Jonni Hansen kom kørende forbi. Koldt og kynisk påkørte han antinazisterne og kvæstede seks alvorligt. Kun ved et tilfælde blev ingen dræbt. Jonni Hansens mordforsøg viste nazisternes sande ansigt og var en smagsprøve på deres hadefulde menneskesyn.

I årevis har nazisterne brugt Danmark som en frizone i deres internationale arbejde. Fra Danmark er store mængder nazistisk propaganda sendt ud til andre lande, hvor myndighederne har forbudt produktionen. Det har været en bestandig bestræbelse fra nazisternes side at udnytte den liberale danske lovgivning til det yderste. De har således frit kunnet opbygge regulære fæstninger i Greve og Aalborg. På trods af en stor modstand i befolkningen og international kritik fra blandt andet FN er magthaverne fortsat med både at tillade og direkte understøtte nazistisk virksomhed, som man blandt andet har gjort det i forbindelse med nazisternes lokalradio i Greve.

I ytringsfrihedens navn har de danske nazister fået lov til at mødes, propagandere og organisere. I demokratiets navn har hundredvis af

betjente været udkommanderet til at beskytte de højtråbende bøller med læderstøvler og skrårem, mens antinazisterne aktivt er blevet bekæmpet af det selvsamme politi. I demokratiets navn har de fået lov til at danne legale organisationer, som hylder racisme og folkemord i deres programmer.

Stadigt mere udfordrende har de sammen med deres forbrydervenner fra udlandet systematisk søgt at tilkæmpe sig stadig mere frihed og tumleplads. Efter at de fik adgang til æteren, søgte de også at få lov til at demonstrere i gaderne. Men de er blevet mødt af en bred folkelig modstand, der har været stor i Danmark helt tilbage fra besættelsestiden. Derfor er det ikke lykkedes nazisterne at tilkæmpe sig retten til at demonstrere i de danske byer.

Nazismen kan ikke ties ihjel. Den vil aldrig blive kvalt i den voksende frihed og de økonomiske tilskud, der stilles til rådighed af de danske myndigheder. De vil aldrig dø bort, hvis de får fred i deres borg eller bag beskyttende betjente og deres skjolde. Nazismen skal bekæmpes aktivt.

DKP/ML støtter opbygningen af en bred folkelig antinazistisk bevægelse, hvor der er plads til det store flertal af befolkningen, der ønsker at yde nazisterne modstand. Men vi rejser også krav til regering og Folketing om, at Danmark overholder sine internationale forpligtelser og aktivt bekæmper nazismen. Vi kræver et forbud mod nazisternes organisationer og propaganda, fordi det vil understøtte den antinazistiske kamp og fjerne en lang række af de legale aktionsmuligheder, nazisterne har i dag. DKP/ML støtter, at aktive nazister ekskluderes af fagforeningerne og bakker op om det initiativ, som SID-afdelingerne i Storkøbenhavn har taget hertil.

DKP/ML og den revolutionære ungdom

DKP/ML har lagt stor vægt på at arbejde blandt den revolutionære ungdom og har været aktiv i de vigtigste landsdækkende kampe, ungdommen har rejst i kongresperioden. Og vi konstaterer med tilfredshed, at ungdommens kamp igen er i vækst.

Partiet har støttet Rød Ungdom som den revolutionære ungdoms vigtigste organisation og arbejdet for at udvikle organisationens karakter af en bred uafhængig socialistisk ungdomsorganisation, hvor de røde unge kan samles og kæmpe sammen på tværs af partiskel.

DKP/ML opfordrer alle kommunistiske partier og øvrige organisati-

oner på den revolutionære venstrefløj til at slutte op om Rød Ungdom. Rød Ungdom har vist, at den er i stand til selvstændig politisk orientering og handlekraft og til at spille sin egen rolle i klassekampen.

I disse år går en ny generation af unge ind i fagligt og politisk arbejde. Det er en stor udfordring, hvor vores evne til at vinde de unge for kommunismens ideer og organisere dem i partiet kan få stor betydning for klassekampens udvikling i de kommende år.

Der kan igen spores en voksende interesse for kommunismen blandt den revolutionære ungdom. En lang række unge er i de senere år trådt ind i DKP/ML, som formodentlig i dag har den laveste gennemsnitsalder på den danske venstrefløj.

Om kommunistisk samling

Det er nu ni år siden, at DKP/ML på sin 5. kongres i 1991 for første gang rejste spørgsmålet om samlingen af de danske kommunister. På partiets 7. kongres i 1997 kunne vi med beklagelse konstatere, at den kommunistiske samlingsproces alt for mange steder gik i tomgang. I dag kan vi klart se, at den partikamp, vi gennemførte omkring vores 7. kongres, også var nødvendig for at bringe nyt liv i samlingsprocessen.

I beretningen til DKP/ML's 7. kongres understregede vi, at det er vores opfattelse, *»at de eksisterende politiske og ideologiske forskelle ikke er af så dybtgående karakter, at de udelukker iværksættelsen af en konstruktiv samlingsproces, der omfatter hele den kommunistiske bevægelse«*. Vi understregede også, at de vigtigste kræfter i en sådan proces uundgåeligt måtte være DKP/ML og KP i D: *»Et samarbejde mellem disse to partier i retning af skabelsen af et samlet parti vil åbne nye veje og perspektiver.«*¹²

Ved åbningen af DKP/ML's 8. kongres kan vi se tilbage på tre år, hvor kommunisterne skridt for skridt har nærmet sig hinanden. Samlingen fremmes af mange elementer i udviklingen af både den nationale og internationale klassekamp: Imperialismens offensiv mod socialismen og kommunisterne, mod arbejderklassen og dens faglige organisationer, EU's offensiv mod velfærden og den nationale selvbestemmelse og NATO's nye aggressive kurs.

Der er et stadig mere markant behov for, at kommunisterne stiller sig i spidsen for arbejderklassens og den folkelige modstand mod denne samlede offensiv. Det kan vi kun gøre i ét parti. Det viser historien med al beklagelig tydelighed. Ti år efter Berlinmurens fald og spalt-

ningen af DKP er kommunisterne stadig ikke samlet. Vi har reelt set ikke været i stand til at bringe os i offensiven eller placere os som et slagkraftigt alternativ i det politiske billede.

I DKP er der stadig mange kommunister, der ønsker, at der genopbygges et stærkt kommunistisk parti i Danmark. I Fælles Kurs, som ofte har erklæret sig som en tilhænger af samling, er der også en kerne af kommunister. Kommunisterne uden for partierne afventer i høj grad, hvad der sker imellem processens hovedkræfter DKP/ML og KPiD.

DKP/ML har taget en række skridt i sin egen udvikling, som har forbedret klimaet blandt kommunisterne. Især den partihistorie, som vi udgav i forbindelse med DKP/ML's 20 års jubilæum i slutningen af 1998, er blevet flittigt læst i hele den kommunistiske bevægelse. Men også centralkomiteens udtalelse fra 1997 om kommunistisk samling er utrolig vigtig i sit ideologiske og politiske afsæt:

»Foreningen af de danske kommunister må ske på grundlag af en tilslutning til marxismen- leninismens almene principper og udviklingen af en fælles politisk platform og et fælles program for klassekampen i Danmark.«¹³

Denne udtalelse understreger også, at en samling må ske med bevidstheden om, at alle danske kommunister har et fælles udgangspunkt i det revolutionære DKP og i kampen mod den højrelinje, som udviklede sig i den kommunistiske bevægelse gennem årtier.

Gennem det stadigt mere konkrete samarbejde i klassekampen er der støt og roligt blevet opbygget et egentligt tillidsforhold. Først og fremmest med afsæt i aktionsenheden er der blevet skabt stadigt tættere forbindelser og bånd på tværs af partiskel. Denne proces er også blevet fremmet af, at partierne i dag stort set prioriterer ens i klassekampen og ofte i detaljen formulerer sig ens om klassekampens hovedspørgsmål. Vi hilser også med glæde det gode og positive samarbejde, der har udviklet sig mellem Dagbladet Arbejderen og Kommunist. Vi ønsker at udvikle dette samarbejde så langt som muligt til gensidig fordel.

12. »Centralkomiteens beretning til DKP/ML's 7.kongres«, Forlaget Arbejderen, maj 1997

13. »Kommunistisk samling – mod monopolkapitalismen«, Forlaget Arbejderen, oktober 1997

DKP/ML og Enhedslisten

Efter den 7. kongres igangsatte centralkomiteen en medlemsdiskussion om DKP/ML's stillingtagen ved folketingsvalg. Diskussionen blev opsummeret af centralkomiteen i december 1997: »*En stemme på Enhedslisten er i dag den bedste mulighed for at sikre, at der kommer konsekvente EU-modstandere i Folketinget. Enhedslisten har ydet en politisk indsats i Folketinget for at afsløre kapitalismen. Enhedslisten har udgjort en opposition til grundlæggende elementer i regeringens og den borgerlige oppositions politik.*

I Enhedslisten er samlet en del af venstrekræfterne i Danmark, herunder en del af den kommunistiske bevægelse. DKP/ML har en række grundlæggende kritikker og uenigheder med Enhedslistens program og politik. Vi rejste bl.a. en kritik af Enhedslistens rolle ved finanslovsforhandlingerne i 1996. Dels var resultatet for ringe., dels blev der spredt illusioner om Socialdemokratiet. Vores opfordring til at stemme på Enhedslisten bygger på et kritisk grundlag,« hed det i centralkomiteens udtalelse.¹⁴

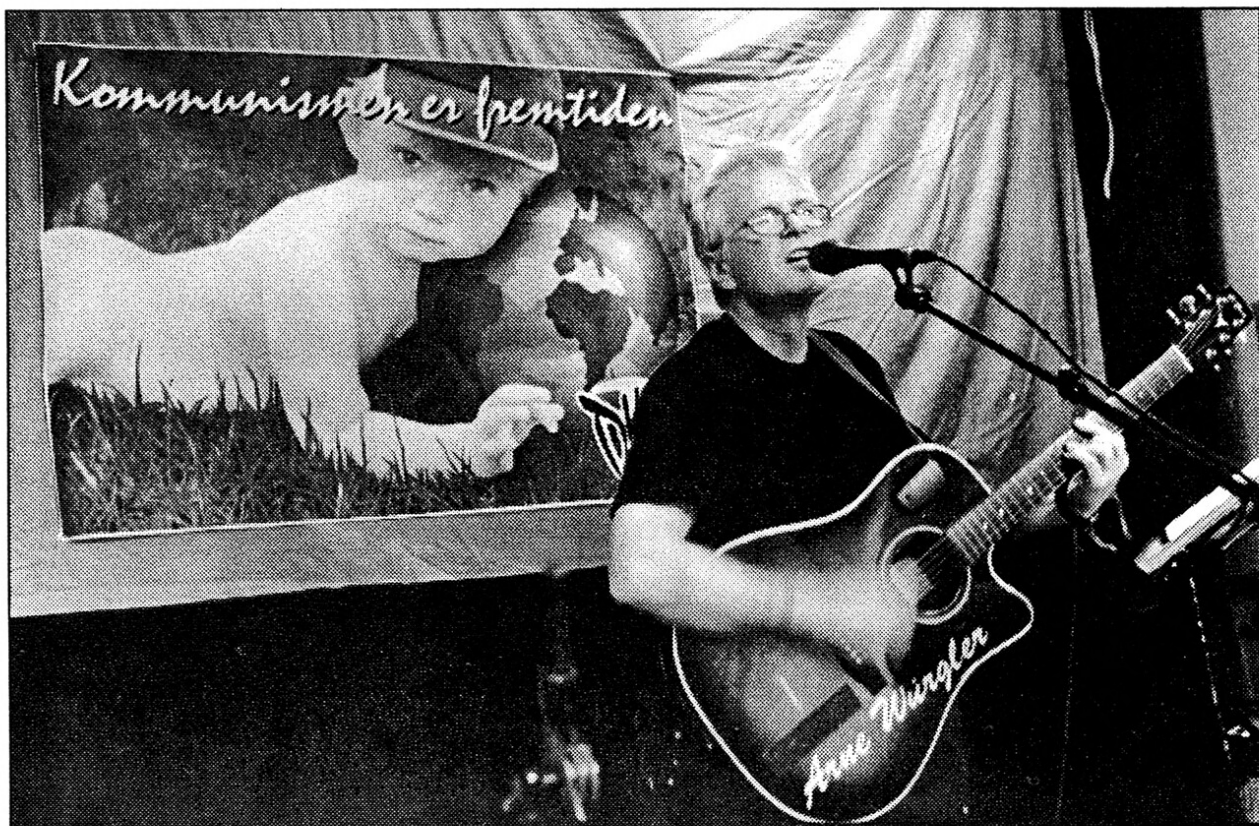
Diskussionen i partiet viste bred tilslutning til at se det parlamentariske arbejde som en af løftestængerne i skabelsen af en bred klassealliance mod monopolerne.

Ved folketingsvalg er Enhedslisten stadig i dag den eneste realistiske parlamentariske mulighed for kommunisterne, men listen er for snæver og alt for dårligt rodfæstet i arbejderklassen og de folkelige bevægelser. Det har gjort Enhedslisten sårbar og i en række tilfælde ført til, at man har bøjet sig alt for langt i forhold til den socialdemokratiske regering. Alt for meget afhænger af, hvordan folketingsmedlemmerne klarer sig i medierne. På trods af en ganske stor medlemstilgang har Enhedslisten stadig en meget svag landsorganisation. Ved kommunale og amtskommunale valg beslutter DKP/ML sin taktik ud fra en konkret vurdering af de lokale forhold. Ved kommunalvalget i 1997 opstillede partiet ikke på selvstændige lister. Vi anbefalede brede tværlistes, Enhedslisten eller kommunistiske lister, hvor de fandtes.

14. Udtalelse fra centralkomiteen, 7.december 1997

Enhedslisten er blevet en parlamentarisk succes med først seks og i dag fem medlemmer af Folketinget. Listen har gennem en række dygtige parlamentarikere gennem årene sat fingeren på mange af det kapitalistiske systems ømme tær. Den har fastholdt sin modstand mod EU. Også en lang række af venstrefløjens mærkesager fra PET til miljøpolitikken har Enhedslisten gjort til sit varemærke. Med afsæt i Enhedslistens parlamentariske position har DKP/ML samarbejdet med Enhedslisten i en lang række af disse spørgsmål.

Selv om Enhedslisten mere og mere ligner et traditionelt folketingsparti kan den stadig bringes til at spille en positiv rolle som en bred valgalliance, der kan sikre, at venstrefløjen kan blive parlamentarisk repræsenteret. DKP/ML ønsker, at listen åbner sig mere op overfor kommunisterne og andre dele af venstrefløjen, der i dag ikke føler sig hjemme i listen.

Ved årsskiftet 1998/99 fyldte DKP/ML 20 år. Det blev markeret ved en fest i november 1998 under mottoet »Kommunismen er fremtiden«. Her spiller Arne Würgler til festen.

Foto: Jette Jacobsen

OM OPBYGNINGEN AF DKP/ML

DKP/ML's 7. kongres gjorde op med sekterismen i partiets arbejde. Dengang stod vi midt i den mest bitre partikamp, partiet nogensinde har oplevet. Denne kamp drejede sig først og fremmest om partiets karakter. Skulle det være en elitær smågruppe eller udvikle sig til et stort parti, med plads til medlemmer, der yder deres bidrag i klassekampen ud fra deres egne forudsætninger? Kongressen valgte opgøret med smågruppen, retningen for at udvikle sig til et stærkt kommunistisk parti. Først og fremmest et parti med arbejdere og masser af unge.

Efter kongressen fortsatte partiet diskussionerne. De åbnede op for en selvkritisk vurdering af hele partiets historie og blev sammenfattet i bogen »20 års kamp for socialismen«, der blev udgivet i anledning af partiets 20 års jubilæum i december 1998.

Partikampen

Det viste sig hurtigt, at mindretallet på den 7. kongres ikke havde tænkt sig at underordne sig kongressens beslutninger. Der udkrysta-

liserede sig en opposition, der etablerede egne kanaler i partiet. De brød med principperne om demokratisk centralisme og dannede en fraktion. Da det stod klart for partiets ledelse, blev den ledende kerne øjeblikkeligt ekskluderet i henhold til partiets vedtægter. Efter eksklusionen af Klaus Riis, Dorte Grenå og Frede Klitgård forlod resten af fraktionen partiet.

De tre ankede dengang eksklusionen til behandling på DKP/ML's 8. kongres. Det er centralkomiteens opfattelse, at denne anke kun blev fremsendt på skrømt i en situation, hvor de tre energisk bedyrede, at de støttede partiets linje og Dagbladet Arbejderen. De ønskede at så tvivl i en bredere kreds om selve partikampens karakter og deres egne hensigter. Af taktiske årsager gav de indtryk af, at de ønskede at genindtræde i DKP/ML.

Da fraktionen mistede ledelsen af partiet, gik den til angreb på DKP/ML's styrkepositioner med alle midler. De havde ikke et sekund inde i deres overvejelser at underlægge sig de beslutninger, som den 7. kongres havde taget, eller for den skyld den ledelse, der var valgt på kongressen. De fortsatte partikampen. Men partiet stod fast på beslutningerne fra den 7. kongres og bakkede op om centralkomiteen.

Tiden har vist, at fraktionens platform ikke alene var en tilbagevenden til sekterismen og smågruppevæsenet fra partiets start, men byggede på en grundlæggende uenighed med partiets linje og stort set alle områder af dets politik. Fra sin stiftelse var Oktober en organisation, der først og fremmest blev holdt sammen af en hadefuld afgrænsning overfor DKP/ML, og som i klassekampen leder efter sprækker og uenigheder at puste til.

I dag står Oktober isoleret i forhold til den kommunistiske bevægelse. Den har vendt bevægelsen ryggen og erklærer nu, at processen med samling af de marxistiske -leninistiske kræfter i landet i al hovedsag er afsluttet. Både DKP/ML, KPiD og DKP stemples som revisionistiske forrædere.¹⁵

Centralkomiteen indstiller, at den 8. kongres bekræfter eksklusionen af fraktionen i henhold til partiets vedtægter.

15. »Kommunistisk Politik« nr. 23, 1999

Nye medlemmer til partiet

Efter partikampens rystelser tog partiet fat på at løse de opgaver, som var besluttet på den 7. kongres.

»For at kunne løse de opgaver, som er nødvendige, må der ske en betydelig udvidelse af partiets medlemsskare. Vi har brug for mange flere til at udføre ledelsesarbejde i partiet, vi har brug for mange flere partiaktivister, vi har brug for flere professionelle, vi har brug for mange kommunister med et solidt rod fæste i massearbejdet. Derfor må optagelsen af mange nye medlemmer sættes i centrum i alt vores arbejde. Det kræver en fortsat revolutionering af partiets indre liv, en styrkelse af de kollektive ledelser, forbedrede ledelsesmetoder og uddannelse af medlemmerne – nye som gamle – i teori, politik og organisation.«¹⁶

Dette er stadig gældende.

Vi har i kongresperioden optaget en række nye medlemmer, hovedsageligt unge. Generationen af partimedlemmer mellem 36 og 50 år, som stiftede partiet eller organiserede sig i de første år, fylder stadig mindre, både relativt og absolut. Det er stadig den største gruppe i partiet, men en ny generation af kommunister under 25 år er på vej frem og sætter i stigende omfang sit præg på partiet og dets arbejde. For første gang i partiets historie er der udviklet et stort og rimeligt velfungerende ungdomsmiljø i København, hvad der er et af de vigtigste resultater i denne kongresperiode, fordi det har stor betydning for partiets vækstmulighederne og gennemslag.

Taget som helhed er gruppen af unge vokset fra 22 til 27 procent af partiets medlemsskare. Partiets gennemsnitsalder er i dag 39 år.

Den klasse-mæssige sammensætning af partiet er stabil. Over halvdelen af partiets medlemmer er arbejdere. De resterende medlemmer er næsten alle intellektuelle eller studerende, som begge udgør knap 25 procent. Kvindernes andel i partiet er forbedret en smule. De udgjorde i 1997 41 procent af medlemmerne. I dag er 45 procent kvinder. 39 procent af partiets medlemmer har i dag tillidsposter på arbejdspladser, i fagforeninger eller andre organisationer, hvad der afspejler omfanget af partiets udadvendte arbejde.

16. Intern udtalelse om partiets organisatoriske politik, vedtaget på DKP/ML's 7.kongres

Efter afslutningen af partikampen var der en række kammerater, som trådte ind i partiet, først og fremmest i de store byer. Siden har partiets medlemstal været stabilt med en svagt stigende tendens. Men tilgangen til partiet har været mindre end vores målsætninger og langt fra det antal, der er nødvendigt for at sikre en hurtig udvikling af partiet.

Partilivet

Centralkomiteen har – i forlængelse af beslutningerne fra partiets 7. kongres – fremlagt et forslag til nye vedtægter for partiet. Vi har dermed lagt op til, at denne kongres afslutter en lang række diskussioner om partiets indre opbygning, som vi sidst måtte udskyde på grund af partikampen.

Med afsæt i den demokratiske centralisme som partiets organisationsprincip foreslår centralkomiteen at ændre partiets vedtægter, så de afstemmes med partiets erfaringer og faktiske størrelse. Forslaget vil indebære, at partiets grundorganisationer for fremtiden er afdelingerne. Det er herfra, at de konkrete planer for udførelsen af partiets prioriteringer lægges. Derfor er det afgørende, at vi fastholder, at afdelingerne skal være handlingsrettede og ikke udelukkende et diskussionsforum.

Siden den 7. kongres har vi arbejdet for at frigøre flere kræfter til det udadvendte arbejde. Konsekvensen har været, at vi i dag har færre og større grundorganisationer, således at vi bruger færre interne ledelseskrafter. Det kræver til gengæld meget at få disse større enheder til at handle.

Det har været en bestræbelse i hele kongresperioden, at grundorganisationer og distrikter opstiller realistiske målsætninger for arbejdet, der kan løses af den medlemsskare, som er organiseret det pågældende sted. Derfor har vi arbejdet meget med at få partiets hovedprioriteringer til at slå igennem overalt. Det drejer sig om rekrutteringen – først og fremmest af unge. Om rodfæstet i arbejderklassen. Om EU-modstanden. Om Dagbladet Arbejderen og støttefonden.

Tidligere har der i DKP/ML været en overdreven anvendelse af skriftligt materiale. Nu er det ved at finde et mere naturligt leje. Medlemsbladet Partiarbejderen er bevidst blevet udviklet i sin form og indhold. Her formidles centralkomiteens og forretningsudvalgets beslutninger og diskussioner til partiet, og her er der skabt en ramme for

den interne partidiskussion, hvor alle kan komme til orde.

Men det har været en svaghed i arbejdet, at de lokale partiledelser har gjort for lidt brug af medlemsbladet, dels til at orientere om planer og det løbende arbejde og dels til at diskutere forskellige sider af partiets politik.

Det er heller ikke i tilstrækkelig grad lykkedes at udvikle den levende diskussion mellem partiets afdelinger og medlemmer, hvad der afspejler svagheder i partiets debatkultur. Diskussionerne i partiet finder ofte sine egne kanaler og rammer uden for Partiarbejderen og Dagbladet Arbejderen, og bliver ikke en del af grundorganisationernes og ledelsernes debat. Kammeratlige politiske diskussioner og erfaringsudvekslinger mellem medlemmer vil give inspiration til alle og ruste hele partiet til at deltage i den offentlige debat med en kommunistisk vinkel.

I de store afdelinger er der blevet arbejdet med partigrupper indenfor de prioriterede felter i massearbejdet. Det drejer sig først og fremmest om ungdomsarbejdet, det faglige arbejde og EU-arbejdet. Erfaringen viser, at det er vigtigt at sikre ledelsen af disse grupper, for at de kan fungere.

Centralkomiteens arbejde

Centralkomiteen har arbejdet med partiets politiske og ideologiske udvikling og har med kampagner, udtalelser og aktiviteter forholdt sig til klassekampens hovedspørgsmål.

Den enkelte i ledelsen har i dag større ansvar og flere har fået konkrete ansvarsområder. Men vi må også realistisk erkende vanskelighederne med at udvikle kollektiviteten. Det er først og fremmest et objektivi problem, som skyldes, at vi er et lille parti, der har påtaget sig mange og store opgaver. Det har som konsekvens, at alt for mange kammerater i det daglige arbejder alene. Det er vanskeligt at få det nødvendige overskud til at få udvalgene til at fungere. Samtidig er der enkelte medlemmer af ledelsen, som har bidraget for lidt til ledelsesarbejdet og deltaget på for få af ledelsens møder.

Ledelsens beslutninger er blevet gjort synlige for hele partiet gennem Partiarbejderen og centralkomiteens arbejde er løftet frem i Dagbladet Arbejderens spalter og gjort synlige for en langt bredere kreds.

På den 7. kongres satte vi fokus på forholdet mellem sekretariat og centralkomite for at undgå, at sekretariatet skulle spille en politisk og

dominerende rolle. Dette forhold er i dag på plads. Vi gjorde op med den overdrevne centralisme i partiet og har sat fokus på udviklingen af demokratiet. Det har givet et langt sundere partiliv med plads til frie diskussioner og initiativ.

På baggrund af centralkomiteens erfaringer fra de forløbne tre års arbejde er det vores klare opfattelse, at den nuværende partiledelse er for stor i forhold til partiets størrelse. Set ud fra en samlet vurdering er det derfor centralkomiteens anbefaling til kongressen, at den nye partiledelse bliver betydeligt mindre, og at kræfterne i stedet bruges til at styrke både det lokale ledelsesarbejde og de vigtigste partiudvalg og partigrupper.

Skoling og uddannelse i partiet

Uddannelsen af medlemmerne har haft en for lav prioritering i partiarbejdet. For at partiet kan udvikle sig, kræves det, at det teoretiske niveau hæves hos det enkelte medlem og i partiets ledelser. Med et fortsat indtag af nye medlemmer er det nødvendigt, at flere er klar til at påtage sig ledelsesopgaver.

I dag er partiet meget afhængig af enkeltpersoner i forhold til forskellige ledelsesopgaver i partiet og på Dagbladet Arbejderen. Der er brug for at udvikle flere kammerater fra den nye generation af partimedlemmer til at kunne overtage forskellige funktioner både i det politiske ledelsesarbejde og på avisen. Der er tale om opgaver, der kræver teoretisk, politisk og organisatorisk indsigt.

Derfor har centralkomiteen allerede i årsplanen for i år besluttet, at der skal satses flere kræfter på skolings- og uddannelsesarbejdet i partiet, og at former og metoder i arbejdet med skoling og uddannelse skal forsøges udviklet.

Det teoretiske og ideologiske arbejde og partiets udgivelser

Gennem de sidste tre år har partiet optrappet sin udgivelsesvirksomhed. Ud over Dagbladet Arbejderen har vi udgivet i alt 30 bøger og pjecer i kongresperioden. Desuden er partiet gået på internettet. Vi har opbygget en flot og levende hjemmeside, som har haft titusinder af besøgende og bragt partiets materialer ud til nye kredse af især unge mennesker.

Rækken af bøger, pjecer, løbesedler, plakater og ekstraoplag af Dag-

bladet Arbejderen i forbindelse med store begivenheder i klassekampen udtrykker den store opmærksomhed, som partiet har rettet mod det teoretiske og ideologiske arbejde. Taget som helhed er det en kraftpræstation af et lille parti som vores.

Der er stadig mange områder, hvor det politisk -ideologiske arbejde halter bagefter, og hvor der ligger et stort analysearbejde og venter. Den 7. kongres fastslog, at spørgsmålet om globalisering var »en vigtig opgave for DKP/ML i den kommende kongresperiode at tage fat på« for at udarbejde en analyse af globaliseringen og dens konsekvenser for klassekampen i Danmark.¹⁷

Der er lavet et rimeligt omfattende arbejde, som især er kommet til udtryk gennem Dagbladet Arbejderen, men det er en opgave, der vil række langt ud over den kommende kongresperiodes rammer, og som DKP/ML må lave i et tæt samarbejde med kommunister i ind- og udland.

Også andre større opgaver presser sig på. Således har det været centralkomiteens ønske at påbegynde udarbejdelse af en ajourført klasseanalyse, men det har desværre endnu ikke været muligt på grund af mangel på kræfter.

Dagbladet Arbejderen

Dagbladet Arbejderen er ubetinget et af partiets vigtigste aktiver. Gennem årene er det lykkedes partiet at skabe et dagblad, som på en og samme tid er en partiavis og en masseavis, der retter sig ud til en bred kreds af kæmpende arbejdere og revolutionære unge. Avisens kendemærke er dens klare klasseholdning og adskillelse fra de borgerlige mediers dagsorden.

Den 7. kongres besluttede, at der skulle gennemføres en partidiskussion om avisens videre udvikling og målgruppe. Denne diskussion, som er gennemført både i parti-

Dagbladet Arbejderen er ubetinget et af DKP/ML's vigtigste aktiver.

Foto: Jette Jacobsen

et og i avisens spalter, har været en af de vigtige partidiskussioner i kongresperioden. Diskussionen fastslog meget klart, at Dagbladet Arbejderens politiske målgruppe ikke må indsnævres til den kommunistiske bevægelse, sådan som der havde været en tendens til på den 6. kongres.

»I dag må vi sige, at avisen skal rette sig ind i forhold til arbejderklassen – eller mere præcist: de aktive, kæmpende lag, der vokser frem på arbejdspladserne og i fagforeningerne, og som er udslagsgivende for arbejderklassens kamp. Vores erfaring viser, at de først og fremmest findes blandt de ufaglærte arbejdere og i deres fagforeninger,« skrev centralkomiteen i sin opsummering af diskussionen.¹⁸

Med dette afsæt understregede centralkomiteen, at Dagbladet Arbejderen skal aflægge sig enhver form for indforståethed, både journalistisk og politisk. Samtidig opstillede vi det som en opgave at gøre avisen så lettilgængelig som muligt, samtidig med at det sikres, at avisen også er indholdsrig. Det blev opstillet som en målsætning at levere sammenhænge og overblik.

Mere end nogensinde er medierne fjernet fra det liv, som den brede befolkning lever og kender. Også derfor besluttede centralkomiteen, at der skal satses på at synliggøre arbejderklassen i hele dens mangfoldighed og bredde og styrke det politiske holdningsstof, det vi kalder livs- og klasseholdning, i avisens spalter. Det er store mål, som naturligvis ikke kan realiseres på en dag. Men diskussionen klarlagde avisens udviklingsretning langt ud over denne kongresperiode.

Ledelsesforholdene på Dagbladet Arbejderen har gennemgået en stor udvikling i kongresperioden. Gennem flere år er der blevet satset på at opbygge en redaktionsledelse. Den varetager i dag både ledelsen af den daglige avisproduktion og arbejdet med avisens langsigtede udvikling i tæt samarbejde med centralkomiteen.

I denne beretning er tidligere omtalt det gode samarbejde mellem Dagbladet Arbejderen og Kommunist. Det er DKP/ML's ønske at ud-

17. »Centralkomiteens beretning til DKP/ML's 7.kongres«

18. Intern udtalelse om Dagbladet Arbejderens udvikling, vedtaget af centralkomiteen

13.december 1998

vikle samarbejdet mellem den kommunistiske presse på alle områder på grundlag af gensidig respekt og ligeværd. Også i forhold til Socialisten er der udviklet et godt samarbejde. Venstrefløjens samlede medier har i dag en så begrænset udbredelse, at tiden er forbi, hvor vi opfatter hinanden som konkurrenter. Det har været et fælles afsæt for udviklingen af et samarbejde til gensidig fordel.

Støttekredsen Arbejderens Venner er gennem årene opbygget som en selvstændig støttekreds, der har slået ring om Danmarks røde dagblad. En medlemskreds på op mod 500 personer, spredt ud over hele landet, og fungerende afdelinger i flere byer har i høj grad været med til at sikre et langt mere solidt fundament under avisen, end DKP/ML ville kunne have sikret alene.

Derfor skal der fra denne kongres lyde en stor tak til de over hundrede fagforeninger, der abonnerer på Dagbladet Arbejderen og igen og igen reagerer positivt på vores henvendelser om abonnementer eller økonomiske bidrag. Der skal lyde en tak til de græsrodsorganisationer, lokalradioer og andre, som bruger avisen hver dag og er med til at brede dens budskaber ud. Sidst men ikke mindst en varm tak til de mange abonnenter, der utrætteligt måned efter måned sender en økonomisk hilsen.

Avisens samlede produktionsudgifter stiger betydeligt i disse år. Derfor er der blevet lavet et stort og vedvarende arbejde for at hæve abonnementstallet og sikre at også indbetalingerne til Arbejderens Støttefond går i vejret. Vi har fastholdt en stor koncentration omkring det økonomiske arbejde, fordi vi ved at den kommunistiske presse kun kan overleve ved at stole på egne kræfter og undgå økonomisk afhængighed af den borgerlige stat. Samlet er støtteindbetalingerne til Dagbladet Arbejderen i de sidste tre år på over 1 3/4 million. Det er de bedste resultater i avisens historie, et udtryk for den respekt avisen nyder langt udenfor partiets egne rækker.

I kongresperioden har centralkomiteen igangsat en større investeringsrunde med henblik på at erstatte en håbløst forældet teknologi og nedslidt udstyr. Vi startede med indkøb af en nyere trykmaskine. Senere er fulgt nyt computerudstyr, etablering af internetadgang mv., ikke alene for redaktionen, men for hele det centrale apparat. Det har været helt nødvendige investeringer. En af de målsætninger, vi allerede har opstillet, er at bruge den nye teknik til at sikre, at Dagbladet Arbejderen også kan læses som dagblad på Internettet.

Landskontoret, redaktionen og partiets trykkeri

DKP/ML's landskontor, redaktionen og partiets trykkeri – i daglig tale ofte kaldet apparatet – har spillet en vigtig rolle i hele partiets historie. Det blev understreget i en udtalelse fra partiets 7. kongres.

Den fastslog, at *»uden et relativt stærkt centralt apparat havde partiet ikke kunnet lave et så omfattende politisk og ideologisk arbejde, som det er sket gennem årene og det havde været komplet umuligt blot at overveje at udgive selv det mindste dagblad.«*¹⁹

For et lille parti som vores er det naturligvis vanskeligt at sikre den tilstrækkelige bemanning af hele det sæt af daglige funktioner, der kræves – ikke alene for at udgive og trykke et dagblad, men også for at varetage den daglige politiske, organisatoriske og økonomiske ledelse af partiet. Efter partikampen faldt partiets apparat ikke sammen. En række kammerater trådte til og fyldte hullerne ud. Sammen med de øvrige kammerater i Ryesgade og partiets kontorer i Århus har de lavet et godt og stort arbejde, som partiet i høj grad kan være tilfredse med. Både når det gælder bemanningen og det store økonomiske pres, som dagbladet påfører partiet, er vanskelighederne først og fremmest af objektiv karakter. Det kommunistiske parti skal være større og mere rod-fæstet. En kommunistisk samling vil naturligvis også på dette område sikre et langt større potentiale, end DKP/ML i dag kan sikre alene.

Den 7. kongres understregede betydningen af, at partiets landskontor skal fungere som et redskab for den valgte politiske ledelse. Derfor har centralkomiteen taget et kollektivt greb om dette og både udpeget de ledelser, der fungerer i Ryesgade, og lagt rammerne for deres arbejde. Vi har bevidst og med gode resultater søgt at tilknytte og uddanne nye unge kammerater gennem apparatet, hvor et egentligt generati-onsskifte er i fuld gang. Et kortere eller længere ansættelsesforhold i apparatet er yderst værdifuldt for alle kammeraters politiske og parti-mæssige udvikling, men det er også med til at uddybe det solidariske forhold, som der i dag findes mellem partiet og landskontoret, redakti-onen og trykkeriet, fordi hele partikollektivet på hver sin måde bidra-ger til partiets og Dagbladet Arbejderens udvikling.

19. Intern udtalelse om DKP/ML's landskontor, redaktion og trykkeri, vedtaget på DKP/ML's 7.kongres

Kammerater!

Tiden har med al ønskelig tydelighed vist, at der er brug for kommunisterne i dansk politik. Magthaverne har sat kursen mod underminering af velfærden og Danmarks nationale selvbestemmelse. De gør klar til at kaste danske soldater ind i nye imperialistiske røverkrige, langt fra landets grænser.

Kommunisterne er klar til at tage denne udfordring op.

På denne kongres vil vi vedtage et nyt partiprogram, nye vedtægter og en række politiske udtalelser der giver klare og markante svar.

Det danske samfund kan udvikle sig frem mod voksende økonomisk lighed, social velfærd til alle og spille en aktiv fredsskabende rolle i det internationale samfund frigjort fra EU og NATO.

Fra denne kongres rækker vi hånden ud til samarbejde med alle demokratiske, revolutionære og kommunistiske kræfter, som vil være med til at kæmpe for en sådan udvikling.

DKP/ML's centralkomite

Et nej til euroen er nødvendigt

*Udtalelse
fra DKP/ML's 8. kongres*

Den danske befolkning står i øjeblikket over for en af de største udfordringer i efterkrigstiden.

Resultatet af afstemningen den 28. september vil sætte dybe spor i Danmarks udvikling mange årtier frem i tiden.

Spørgsmålet om holdningen til Den Europæiske Union har delt danskerne lige siden 1972. I dag brydes de traditionelle partiskel i eurospørgsmålet. Selv dybt ind i borgerskabet er der modstand mod at indlemme Danmark fuldtud i EU's økonomisk-monetære union.

De brudflader, der skabes i den kommende tid, vil med sikkerhed komme til at præge det politiske billede i mange år frem. De vil få betydning for de alliancepolitiske skridt, som kommunisterne tager i den demokratiske kamp.

Kampen mod unionsudviklingen er et vigtigt fokus i den folkelige kamp i de kommende år.

I den kamp er udgangspunktet både nationalt og internationalt.

Unionsudviklingen, der er den europæiske variant af den globale nyliberalisme, har sat det nationale spørgsmål på spidsen.

Forsvaret for nationen er ikke en særlig dansk specialitet. Det er nødvendigt at forsvare nationen og den nationale selvbestemmelsesret, fordi det i sin essens handler om demokrati, om indflydelse på eget liv og på samfundets fremtid.

EU's økonomisk-monetære union afmonterer demokrati, fjerner beslutningsmagt fra valgte politikere og overfører den til en lille kreds af bankdirektører.

Hvis Danmark afskaffer kronen og indfører euro i stedet, vil den virkelige magt over den økonomiske udvikling komme til at ligge hos de direktører, der fra centralbanken i Frankfurt er sat til at føre kapitalistisk kommandoøkonomi.

Derfor er kampen mod euroen en kamp imod at afvikle demokrati og national handlefrihed.

Projekt Euro skaber hverken økonomisk stabilitet, jævn vækst eller beskæftigelse. Udkantsområder vil sakke endnu mere bagud, og kommende økonomiske kriser vil slå endnu hårdere end tidligere.

Euroen skaber heller ikke mere beskæftigelse. Den er designet til det modsatte. Direktionen i Euroland, EU's centralbank, må ganske enkelt ikke føre en politik, der er til gavn for beskæftigelsen, hvis det truer med at sætte en prisspiral i gang, fastslår Amsterdam-traktaten.

Wim Duisenberg, direktør for EU's centralbank har gjort det krystalklart:

»Lande, der får problemer med arbejdsløshed og lignende, kan ikke vente hjælp fra centralbanken.«

Allerede i dag er den officielle arbejdsløshed i de EU-lande, der er med i euroen, markant højere end i eksempelvis Danmark.

Kampen mod euroen er også en kamp for at forsvare den velfærd og de sociale og faglige rettigheder, som arbejderklassen i generationer har tilkæmpet sig.

Det er en ubestridelig kendsgerning, at den økonomisk-monetære union er den stærke motor, der betinger, at Den Europæiske Union i denne tid tager vigtige skridt til at ensarte social- og arbejdsmarkedspolitikken i de 15 medlemslande. Ensretningen vil ikke hæve de danske standarder, men derimod sænke dem over en bred bank.

I de europæiske monopolars Union er der ikke plads til en stærk fagbevægelse, der på grundplan kæmper for medlemmernes interesser. Der er ikke plads til stærk organisering af arbejderklassen. Der er ikke plads til kollektive overenskomster og kollektive rettigheder. Der er ikke plads til solidariske ordninger eller danske specialiteter som efterløn og folkepension.

I stedet sigter EU mod at lade den enkelte arbejder stå alene over for kapitalen og mod at give private kapitalkræfter frit spil til at hente profit på det sociale og sundhedsmæssige område.

De igangværende forhandlinger om en ny EU-traktat, der skal afsluttes allerede i år, sigter ikke mindst på at cementere og effektivisere denne udvikling.

Udviklingen af EU som en imperialistisk blok, der kan tage konkurrencen op med USA, er farlig. Allerede i dag anes konturerne af, at EU er ved at være klar til at tage kampen op med USA om verdensherredømmet.

EU's økonomisk-monetære union er netop designet til at give Unio-

nen økonomisk pondus til at håndhæve sine økonomiske interesser på verdensplan. Den tilbyder de store monopoler et marked, hvor profitten får optimale vilkår.

Det er den egentlige baggrund for, at euro-tilhængerne påstår, at vi ikke kan klare os i globaliseringens konkurrence, hvis ikke vi siger ja den 28. september.

Opbygningen af den økonomisk-monetære union (ØMU'en) er også et skridt på vejen til Unionens militære oprustning. Skal økonomisk magt forsvares, kræver det militære midler. Som Tysklands udenrigsminister Joschka Fischer så rammende har sagt:

»Det næste store projekt efter euroens ikrafttræden er forsvaret.«

DKP/ML opfordrer derfor sine medlemmer til at kaste sig aktivt ind i kampen for at sikre et nej til euroen den 28. september.

Et nej ér muligt. Selvom ja-kræfterne er højtråbende, står de ikke i en optimal situation.

Den bedste vej til at sikre et nej består i at udløse en bred bevægelse, der favner den omfattende modstand og skepsis i den danske befolkning, uanset klasse- og partitilhørsforhold.

Derfor støtter DKP/ML den bredt anlagte Euro Nej-Kampagne.

Kommunisterne og kampen for velfærd

*Udtalelse
fra DKP/ML's 8. kongres*

Centralt i den danske arbejderklasses kamp står kravet om bedre arbejds- og levevilkår. Denne kamp har i de sidste mere end hundrede år gennemløbet forskellige faser. Arbejderbevægelsen har i denne periode opnået en lang række politiske, økonomiske og sociale resultater. Disse resultater står nu for skud. Det sker på et tidspunkt, hvor samfundet har bedre materielle betingelser end nogen sinde for at sikre velfærd til alle.

De sociale, politiske og økonomiske rettigheder, som blev knæsat i »velfærdssamfundet« i årene efter Anden Verdenskrig, var først og fremmest et resultat af arbejderklassens kamp. Det var denne kamp og eksistensen af en magtfuld socialistisk lejr, som tvang finanskapitalen til store indrømmelser. Uden dette var det aldrig sket.

Arbejderklassen har størst interesse i at forsvare og videreudvikle de sociale og politiske rettigheder, som velfærdssamfundet førte med sig. Det er den eneste klasse, der kan binde alle de lokale og spredte kampe for velfærden sammen.

Grundlaget for den danske udvikling har i denne periode været enhedsfagbevægelsen og det kollektive aftalesystem. Af særlig betydning er det, at den aktive del af fagbevægelsen igennem kampen for at hæve mindstelønnen samtidig har banet vejen for et løft af de sociale ydelser.

Selve kernen i velfærdsmodellen er stadig en stor offentlig sektor, som i høj grad er finansieret efter et solidarisk princip. På den ene side bidrager borgerne via skatterne og afgifter. På den anden side får alle, der har behov for det, i samme grad glæde af den offentlige service. Dette fordelingsprincip er langt at foretrække for den selvfinansiering, som nyliberalismen nu søger at gennemtvinge. I denne model skal solidariteten afløses af parolen om, at den enkelte er ansvarlig for sin egen lykke.

Det er ikke statens opgave at »forkæle borgene«, lyder budskabet.

Ønsker man velfærdsydelser, må man selv finansiere dem gennem private ordninger. Denne nyliberalistiske model vil føre med sig, at de rige også på dette område kan købe sig til langt bedre service, mens de fattige bliver ladet i stikken. I praksis vil det betyde en kolossal omfordeling af resurser fra de fattige til de rige.

Ethvert skridt mod øget liberalisering er et skridt mod indførelse af jungleloven. Derfor er kommunisterne imod enhver form for privatisering og udlicitering. Og derfor er kommunisterne imod det offentliges stigende tendens til at indføre markedsmekanismer og management-metoder, som for eksempel nettobudgettering og kontraktstyring.

Kernen i forsvaret af »velfærdssamfundet« er forsvaret af enhedsfagbevægelsen, retten til at være fagligt organiseret og indgå i kollektive overenskomster, som nu undergraves af EU-integrationen. Særligt vigtigt er også forsvaret af den offentlige sektor, som nu ligeledes trues af EU-dikterede nedskæringer, udliciteringer og privatiseringer.

Som en forudsætning for overhovedet at forsvare de tilkæmpede rettigheder står derfor kampen mod EU og for national selvbestemmelse.

Det er dog langt fra alt i »velfærdssamfundet« som kommunisterne vil forsvare.

»Velfærdssamfundet« sikrede en række vigtige rettigheder, som arbejderklassen længe havde kæmpet for, og som det derfor er værd at forsvare. Men det sikrede aldrig virkelig velfærd til befolkningens flertal. Kommunisterne understreger, at de økonomiske lov-mæssigheder under kapitalismen ikke kan sættes ud af kraft. Hver gang klassekampen er blevet sat på spidsen, har vi ligeledes set, at klassekarakteren af den borgerlige stat er grundlæggende uforandret.

En ægte velfærds politik

Kommunisterne går ind for et velfærdssamfund, hvis kerne er en stor offentlig sektor med et moderne og skattefinansieret servicesystem, der sikrer lige vilkår for alle uanset indtægt og formue.

Vi ønsker en offentlig sektor, som også omfatter samfundets økonomiske nøglesektorer uden begrænsninger af mulighederne for at igangsætte og udvikle en alsidig og økologisk bæredygtig offentlig produktion.

Vi går ind for en velfungerende og dynamisk sektor, som bygger på

ordentlige lønforhold, tryghed i ansættelsen og motivering af de offentlige ansatte, som holder dette servicesystem i gang.

Vi går ind for en demokratisk og professionel offentlig sektor, som udmærker sig ved respekt for borgerne og kendskab til deres behov.

Vi går ind for en offentlig sektor, der sikrer gratis uddannelse og efteruddannelse til alle unge og voksne.

Vi går ind for en offentlig sektor, som sikrer gratis lægehjælp til alle. Vi ønsker et moderne sygehusvæsen uden ventelister og brugerbetaling. Vi vil arbejde for et bredt anlagt forebyggende sundhedsarbejde. Sikringen af sunde fødevarer må sættes over snævre profitinteresser.

Vi går ind for en offentlig sektor, som sikrer daginstitutioner med optimale pædagogiske rammer for alle børn og tryghed for forældrene.

Vi går ind for et velfærdssamfund, som sikrer alle folkepensionister en menneskelig tilværelse med en anstændig pension og mulighed for gratis og professionel hjælp og pleje, når helbredet svigter.

Vi går ind for et solidarisk velfærdssamfund og kæmper mod arbejdsløshed og social udstødning. Vi kræver dagpenge til alle arbejdsløse og massiv støtte til de udstødte, så også de kan få et menneskeværdigt liv.

Vi går ind for et velfærdssamfund med gode, sunde spekulationsfri boliger til alle.

Vi går ind for et velfærdssamfund, som sikrer den danske befolkning alsidige fritidstilbud, herunder kultur og idræt.

Kommunisterne går kort sagt ind for et velfærdssamfund, hvor mennesket og dets behov sættes i centrum og profitten køres ud på et sidespor.

I den forbindelse kæmper vi for en solidarisk enhedsfagbevægelse, der kan fungere som bolværk i kampen for velfærd, og som aktivt slås for medlemmernes interesser, ikke mindst højere løn og lavere arbejdstid.

Pengene er der – lad de rige betale

Finansieringen af velfærden er alene et spørgsmål om politisk vilje.

Der er ikke råd, hvis kapitalisterne fortsat skal have deres superprofitter, hvis de transnationale skal have lov til at hærge uhæmmet, hvis den danske stat ikke længere kan forsvare de danske interesser, hvis Danmark forbliver i EU.

Men der er penge nok i det danske samfund, hvis profitterne be-

skæres, hvis de transnationale brandskattes, hvis Danmark bryder med EU og NATO.

Et højere serviceniveau i den offentlige sektor kan for eksempel finansieres gennem:

- * Højere selskabs- og formueskat.
- * Skat på spekulationsgevinster.
- * Afgifter på handel med aktier, obligationer og valuta.
- * Kraftig progression i både stats-, amts- og kommuneskatterne.
- * Oprydning i fradragsjunglen.
- * Nationalisering af de økonomiske nøglesektorer i det danske samfund, herunder Nordsøolien og alle danske gasforekomster.
- * Offentlig produktion.
- * Kraftig reducere af udgifterne til militæret.

Men kommunisterne gør sig ingen illusioner. Vi er fuldt ud klar over, at den danske arbejderklasse og den øvrige befolkning aldrig vil kunne sikre sig virkelig velfærd, så længe kapitalismen råder. En sådan garanti kan kun socialismen give.

Styrk partibygningen

*Udtalelse
fra DKP/ML's 8. kongres*

I den kommende kongresperiode er målet at optage mange nye medlemmer. Agitationen for nødvendigheden af organisering i det kommunistiske parti skal forbedres hos det enkelte medlem, i partiets udgivelser og i Dagbladet Arbejderen. Vi retter specielt vores opmærksomhed mod unge og arbejdere. Det betyder blandt andet at arbejdet i Rød Ungdom og i fagbevægelsen har en høj prioritet.

Kampen mod EU og i første omgang kampagnen for et *nej* til ØMU'en ved den kommende afstemning er ligeledes en af hovedprioriteringerne i kongresperioden.

Endelig prioriteres udviklingen og udbredelsen af Dagbladet Arbejderen. Dertil kommer arbejdet med støttefonden.

Alle disse opgaver kræver en bevidst organisatorisk politik.

Grundorganisationerne

De konkrete planer for udførelsen af partiets prioriteringer lægges i grundorganisationerne. Derfor er det afgørende, at vi fastholder, at de skal være handlingsrettede.

Vi skal blive bedre til at markere partiet i den offentlige debat, i klassekampen og i visionerne om et bedre samfund, socialismen. Vi skal også blive bedre til, at føre aktuelle debatter ind på afdelingsmøderne, således vi bliver rustede til at deltage i den offentlige debat med en kommunistisk vinkel.

Derfor skal afdelingsmøderne først og fremmest indeholde politiske diskussioner. De skal ikke bruges til at organisere arbejdet. Ledelsen skal sørge for sammenhæng i opgaverne og give medlemmerne et overblik på møderne.

Afdelingerne skal have realistiske målsætninger for arbejdet, således at omfanget af opgaver kan løses af den medlemsskare, som afdelingen rummer. Det kræver at partiets prioriteringer følges. Urealistiske målsætninger skaber pessimisme og handlingslammelse.

Ledelsen må bygge på de kræfter, der er i afdelingen, således at den inddrager hele kollektivet i løsningen af opgaverne. Der må ikke herske overdrevne forestillinger om superledelser, der kan ordne alt. Hverken fra medlemmerne eller ledelserne selv.

At være en del af en afdelingsledelse skal være en klart prioriteret opgave og ikke en venstrehåndsopgave. Hvis afdelingerne skal fungere, kræver det, at både ledelsen og medlemmerne arbejder mellem møderne.

Ledelsen skal rapportere til medlemmerne om dens arbejde. Diskussioner og beslutninger i ledelsen skal gøres tilgængelige for hele afdelingen. Afdelingerne skal gøre brug af medlemsbladet, Partiarbejderen. Dels til at orientere om afdelingens planer og arbejde. Og dels til at diskutere forskellige sider af partiets politik.

Debatkulturen i partiet skal forbedres. Den finder ofte sine egne kanaler og rammer uden for Partiarbejderen og Dagbladet Arbejderen, og bliver ikke en del af grundorganisationernes og ledelsernes debat. Politikdiskussioner og erfaringsudvekslinger mellem medlemmer vil give inspiration til alle.

Partigrupper

I de store afdelinger skal der oprettes partigrupper, hvor medlemmernes indsats skal organiseres indenfor de prioriterede felter i massearbejdet. Det drejer sig om ungdomsarbejdet, det faglige arbejde og EU. Ad hoc udvalg kan nedsættes i forbindelse med konkrete kampagner og opgaver. Hvis de ansvarlige for partigrupperne ikke sidder i ledelsen, kan de inviteres til ledelsesmøderne, når det skønnes nødvendigt.

Støtte til det enkelte medlem

Mindst én gang om året har hvert enkelt medlem krav på, at få vurderet sit arbejde og sin prioritering. Det må finde sine former i både store og små afdelinger.

Det kan umuligt finde sted på de store afdelingsmøder. Vi må finde andre former. Partigrupperne inden for partiets prioriterede områder spiller en vigtig rolle. Det er her, at planlægningen og udførelsen af den enkeltes arbejde inden for sit felt diskuteres. Det er her man har det konkrete kendskab til den enkeltes arbejde.

Kan det ikke lade sig gøre i en partigruppe, må afdelingsledelsen organisere en diskussion med medlemmerne en gang om året, for at fin-

de ud af, om det enkelte medlem har opgaver, der svarer til dets ønsker.

Skoling og uddannelse

Uddannelsen af medlemmerne skal have en højere prioritet i partiarbejdet. Hvis partiet skal udvikle sig kræver det, at det ideologiske og politiske niveau hæves hos det enkelte medlem og i partiets ledelser.

I en situation hvor vi optager flere nye medlemmer, bliver rodfastet af ideologien afgørende for partiets udvikling. Det drejer sig selvfølgelig om de nye medlemmer. Men det drejer sig også om alle nuværende. Det ideologiske og teoretiske niveau er generelt for lavt. For et parti med demokratiske centralisme, hvor det er medlemmerne, der har indflydelsen på partiets udvikling, er det afgørende, at indsigten i de grundlæggende principper er i orden.

Afdelingerne skal arbejde med skoling. Indlæringen af teorien skal forbindes med praksis. Det betyder, at møderne skal behandle forskellige kammeraters spørgsmål ud fra en teoretisk vinkel. På denne måde bliver teorien en levende kraft, der skal bruges på virkeligheden for at forandre den.

Medlemmerne har pligt til at sætte sig ind i partiets generelle politik og følge med i dets udgivelser. Derfor skal afdelingsmøderne reklamere for nyudgivelser. Vi skal selv kende materialerne for at kunne anvende dem og distribuere dem i andre sammenhænge.

Introduktionen af nye medlemmer skal sættes i faste rammer. Der skal afholdes obligatoriske introduktionsmøder for nye i partiets organisationsmetode, dets politik og historie. Den grundlæggende indføring i marxismen-leninismen, specielle studier, kurser, konferencer skal organiseres.

I dag er partiet meget afhængig af enkeltpersoner i forhold til forskellige ledelsesopgaver i partiet og på Dagbladet Arbejderen. Der er brug for at udvikle nye til at kunne overtage forskellige funktioner og til at udvide både i det politiske ledelsesarbejde og på avisen. Der er tale om opgaver, der kræver teoretisk, politisk og organisatorisk indsigt. Derfor skal der arbejdes planmæssigt med skoling.

Vi skal udvikle flere kammerater til at arbejde med teori og analysearbejde. Kort sagt: Vi skal styrke uddannelsen af partimedlemmerne på alle niveauer.

Den centrale ledelse

Den nye ledelse sammensættes ud fra forskellige ansvarsområder, som den enkelte kan varetage. Det vil betyde et større ansvar på den enkelte i ledelsen, ligesom der fortsat vil blive lagt vægt på kollektiviteten. Det vil blive en kontinuerlig arbejdende ledelse.

Den enkelte i ledelsen kommer til at udføre mange opgaver i en situation, hvor vi ikke har kræfter nok til at bemande det politiske apparat med fuldtidsansatte partifunktionærer.